
ЖИТНО ЗЗРНО

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

^{* * *} Д-ръ Ел. Р. Коевъ	Двата Принципа. Майки и бащи въ свѣтлината на една нова мисль.
Боянъ Боевъ	Вегетариянството отъ окултно гледище.
^{2.}	Темпераменти.
По Петерсъ, Хутеръ и др.	Окото и погледътъ— характерологичното имъ значение.
^{* * *} Учительтъ говори :	Ржцетъ на мадамъ Кюри и Томасъ А. Едисонъ.
Изъ „Живото Слово“.	Великото Всемирно Братство.
Притчи и приказки:	Походътъ на Светящитъ.
Изъ нашия животъ :	Б. Боевъ , Къмъ Мусала,
Д. Стояновъ	Детство.
Д. Антонова	Стихове.
Цв. Г. Симеонова	Красотата на човѣшкото лице.
Здраве, Сила и Животъ.	
Вести и Книгописъ.	
Le Maître parle :	La Lumière.

S O M M A I R E

^{* * *} Dr. El. R. Cohen	Les deux principes. Mères et pères dans la lumière d'une pensée nouvelle.
Boïan Boëv	Le végétarisme du point de vue occulte.
G.	Tempéraments.
D'après Peters, Huter	etc. L'oeil et le regard — leur signification caractérologique.
^{* * *} Le Maître parle :	Les mains de M-me Curie et de Thomas A. Edison.
De la „parole vivante“.	La Sublime Fraternité Universelle.
Conte et Paraboles :	La marche des Lumineux.
De notre vie :	B. Boëv , Vers Moussallah,
D. Stoïanov	Enfance.
D. Antonova	Vers.
Tzv. G. Siméonova	Vers.
Santé, force et vie.	
Nouvelles et livres nouveaux.	
Le Maître parle :	La Lumière.

ЖИТНО ЗЪРНО

Год. IX

Кн. 4—5

ДВАТА ПРИНЦИПА

Въ свѣта работятъ два разумни принципа. Въ окултната наука тѣ сж известни подъ името „първи“ и „втори“ принципъ, въ съвременната физика ги наричатъ положителенъ и отрицателенъ, а въ химията тия два принципа намиратъ изразъ въ познатитѣ две голѣми групи съединения — киселини и основи.

Първиятъ принципъ е силенъ, активенъ и грубъ. Вториятъ — мекъ и пластиченъ. Първиятъ принципъ привидно твори и създава, но всъщностъ онази сила, която твори, съгражда и организира се крие въ втория принципъ. И действително, въ круковитѣ трѣби, свѣтлината винаги се явява на отрицателния полюсъ — катода. Това, което гради въ свѣта, което възраства и организира не е силното, грубото, а мекото, пластичното. Затова и онѣзи хора, които воюватъ, които разрушава тѣ, — „злитѣ хора“ винаги проявяватъ външно по-голѣма сила и активностъ, отколкото добритѣ хора, които градятъ.

Въ великия космиченъ свѣтъ първиятъ принципъ е създалъ материалната вселенна, всички видими материални свѣтове съ тѣхнитѣ сили и енергии, необходими за съграждането на отдѣлнитѣ форми. Принципъ на отдѣляне, индивидуализиране, той е обособилъ и раздѣлилъ сжществата на отдѣлни единици, и затова въ него бушува вѣчна борба, вѣчно разрушение и смъртъ. Силниятъ, съ силата, която съдържа въ себе си, самъ се разрушава. Така, скѣрпионътъ, когато го заплашва смъртъ, самъ забива въ себе си своето отровно жилище и се самоубива.

Въ втория принципъ смъртъ не сжществува. Той носи въ себе си еликсира на вѣчния животъ. Той постоянно се стреми да обедини всички сжщества въ едно велико цѣло.

Първиятъ принципъ е алченъ, ненаситенъ, въ него желанията нѣматъ граници. Той иска всичко да погълне. Но колкото и жѣртви да погълне, колкото и голѣми разрушения да причини, той остава вѣчно незадоволенъ и ненаситенъ, въ него постоянно кипи горчиво недоволство, умраза и ропотъ. Вториятъ принципъ носи, напротивъ, доволство и миръ, тиха и безметежна радостъ. Само въ него може човѣкъ истински да вкуси благо на живота. Щомъ вториятъ принципъ започне да действа въ свѣта, той веднага смекчава първия принципъ. А когато действуватъ съвмѣстно подъ върховната воля на онова велико Божествено Начало, което се проявява чрезъ тѣхъ, тѣ раждатъ най-хубавото, най-великото, най-възвишеното въ живота.

Оставени сами, двата принципа постоянно се борят за надмощие въ свѣта. Въ основата на всички борби, които днес се водят — и лични, и семейни, и обществени, и международни, и вътрешни и външни — лежи изначалната борба на тия два велики космични принципа, които една предвѣчна Воля е пунала да действуватъ въ битието, въ изпълнение на нейнитѣ върховни замисли. И цѣлата свѣтотворна история ни показва, че ту единиятъ, ту другиятъ принципъ е вземалъ превѣсъ. Така напримѣръ окултната наука, която разполага съ даннитѣ, записани съ неизличими писмена въ лѣтописитѣ на свѣта, твърди, че е било нѣкога време — преди грѣхопадането — когато на земята е съществувала една велика култура на „Синоветѣ Божии“, въ която е царувалъ и управлявалъ вториятъ принципъ — принципътъ на любовта и свѣтлината. За тази именно райска култура, за тази „златна ера“ на човѣшкото развитие загатва Христосъ когато казва: „Преди да бждатъ Адамъ и Аврамъ, азъ бѣхъ“. Следъ падането на тази култура, причинитѣ за което падане сж забулени въ дълбока тайна, прозираща едва задъ тъмното було на сказанията, човѣчеството подпада подъ властта на служителитѣ на първия принципъ. Последнитѣ подържатъ, че свѣтътъ трѣбва да се управлява съ строгостъ и неумолимостъ, съ сила и желѣзенъ законъ, въ противовѣсъ на служителитѣ на втория принципъ, които подържатъ методитѣ на любовта, свѣтлината и свободата. Първитѣ подържатъ, че човѣкъ не е достоенъ за свобода и знание — той трѣбва да бжде държанъ въ слѣпа покорностъ, пълна тъмнина и невѣдение. Тѣ твърдятъ, че служителитѣ на мекия принципъ сж допуснали съществени погрешки въ ръководството на човѣшкитѣ сждини, презъ време на тѣхната управа въ онази епоха, когато ръководната властъ е принадлежала тѣмъ. И днесъ още цѣлата земя се управлява предимно отъ служителитѣ на първия принципъ. Тѣ иматъ свои представители на всѣкъде, въ всички области на културния животъ — и въ политика, и въ наука, и въ религия, и въ философия. Но и тѣхното управление е къмъ своя край. Обективната равностѣтка на живата природа показва, че тѣ сж направили много по-големи погрешки отъ първитѣ управници на свѣта. И когато Христосъ говори за „княза на този свѣтъ“, той загатва за тази именно властъ, за това правителство на свѣта. Неговото идване на земята е първиятъ етапъ къмъ възстановяване на първоначалния свѣтовенъ строй, къмъ възстановяване на „Царството Божие“ на земята. Този пръвъ етапъ Христосъ е изразилъ съ думитѣ: „Азъ победихъ свѣта“, Свѣтътъ е победенъ, но не е още завладѣнъ. Знайно е, каква страшна война се води, докато бжде победенъ свѣта. За да се завладѣе свѣта, обаче, трѣбва да се води една още по-страшна война. И когато ние говоримъ за бждещата култура, за културата на братството и любовта, ние имаме предъ видъ завладѣването на свѣта, сиречь установяване на оня свѣтовенъ редъ, който почива на великия принципъ на Любовта. Сега, каквото и да се говори на хората, докато тѣ иматъ тѣзи разбирания за живота, докато тѣ още смѣтатъ, че насилието, войнитѣ, могатъ да разрешатъ тѣхнитѣ мъжнотии, докато тѣ подържатъ и вътре — въ съзнанието си, и вънъ — въ свѣта, стария редъ на нѣщата, идеалитѣ имъ за свобода, за миръ и щастие ще останатъ празни мечти.

Могатъ ли да останатъ непоядени листата на дърветата, докато

има гжсеници? Гжсеницитѣ трѣбва да се превърнатъ въ пеперуди, за да се освободи дървото на живота отъ напастъта на гжсеницитѣ. Въ превръщането на гжсеницитѣ въ пеперуди природата ни показва единъ методъ за освобождаване отъ неблагоприятнитѣ условия на живота. Само че въ пеперудата прогресътъ на формитѣ е спрѣнъ — кржгътъ се затваря, и ние имаме едно преповторение на сжщия цикълъ на развитие: пеперудитѣ снасятъ яйца, за да се превърнатъ отново въ гжсеници. Но въ човѣшката еволюция този магиченъ кржгъ ще бжде разкъсанъ, и развитието ще трѣгне по своята предвѣчна спирала.

Съвременнитѣ народи следъ войната, която е дѣло на първия принципъ, се затвориха отново въ пашкулитѣ на своя колективенъ, народно-стенъ егоизъмъ. Това е, очевидно, единъ регресъ. И затова бждещата война, която—изглежда—не ще може да се избегне, въпреки всички усилия, при днешния манталитетъ на народитѣ, ще донесе още по-страшни опустошения и бедствия за човѣчеството. Народитѣ днесъ отново сж попаднали подъ силното влияние на първия принципъ, който ще действува дотогава, докато тѣ сами се източатъ и разрушатъ. Този принципъ създава много илюзии въ свѣта — той работи съ сѣнкитѣ на свѣтлината и е създалъ всички многообразни комбинации, които сжществуватъ въ свѣта на преходнитѣ форми, въ свѣта на отраженията. Той вдъхва алчностъ за владѣния, воля за безпредѣлна мощъ и владичество, желание за стихийна борба, за кървави подвизи и разрушения. Така е било отъ памтивѣка, така е и сега. Но както отъ памтивѣка краятъ на неговото развихряне е билъ изтощение, смъртъ, гладъ и моръ, така ще бжде и сега. Можемъ ли да си правимъ илюзии, че ще измѣнимъ сжщината на единъ великъ космиченъ принципъ, и че ще превърнемъ, безъ великата алхимия на втория принципъ, желѣзото на първия въ чисто злато?

Ала отраднo е това, че въ човѣчеството днесъ се образува едно ядро отъ хора, въ които този дълбокъ алхимиченъ процесъ се извършва. Като въ атанора на древнитѣ алхимици, въ преходното имъ естество се вече образува, всрѣдъ велики страдания, златото на мъдростъта. Това злато е основниятъ капиталъ на бждещата култура.

А сега, борбата още продължава. Докога ще трае тя? Тя ще трае дотогава, докогато вториятъ принципъ — принципътъ на Христа вземе надмощие и организира ненапѣлно организиранитѣ още мозъци и сърца на човѣцитѣ. Стремекътъ на Христа е да вземе надмощие надъ всички съзнания, надъ всички монади, надъ всички живи клетки, които образуватъ тѣлата на хората и да ги направи безсмъртни и неразрушими.

Само тогава човѣчеството ще мине цѣлокупно отъ преходното къмъ непреходното, отъ смъртния къмъ вѣчния животъ, отъ царството на разединението къмъ царството на вѣчното единение и хармония.

* * *

Д-ръ Ел. Р. Коенъ

Майки и бащи въ свѣтлината на една НОВА МИСЪЛЪ

У нѣкои видове животни намираме онова обособяване въ семейство, както това е у хората. На всѣки случай, при никои животни природата не е намѣрила за необходимо да създаде подобна семейна комбинация както въ царството на хората. И когато говоримъ сега за майки и бащи, далечъ нѣмаме за целъ да диримъ причинитѣ поради, които природата е наредила нѣщата така. Причината, отъ по-дълбоко гледище погледната, не е само една. Но можемъ да кажемъ прекрасно, че майкитѣ и бащитѣ сж били винаги въ историята на човѣчеството най-важната обществена единица. Майкитѣ и бащитѣ сж ония фактори, които сж родили, откърмили и отчасти отгледали както гениитѣ така и престѣпниците. А обикновенитѣ хора се намиратъ по средата между тия две крайности. Подъ гении, ние не разбираме крайно даровити хора само въ една областъ, но известни повече или по-малко съвършени натури, които иматъ единъ стабилитетъ, едно постоянство, въ положителенъ смисълъ на думата, на характера. Това подразбира единъ мораленъ стабилитетъ, който, обаче, нѣма нищо общо съ кондиционизма на даденото време. Гениитѣ, въ този смисълъ на думата, иматъ единъ висшъ моралъ, който нѣма нищо общо, и често е въ пълно противоречие съ условния моралъ на дадената епоха. Престѣпниците, това сж дори и обикновенитѣ хора и всевъзможнитѣ гении и даровитости въ дадени специалности. Тѣ сж, следователно, болшинството отъ хората. А тѣхъ ги раждатъ майки и бащи. Тѣ ги възпитаватъ, тѣ ги възрастватъ. Даватъ ли тѣ съ всичкото това дѣло онази правилна насока, по която може да се създадатъ истински хора на земята? Думата истински хора подразбира правилното развитие на човѣка, взето въ своята целостъ. Когато се погледне на частичната проява и развитие на човѣка и хората тогава нѣщата биватъ относителни; за насъ истинския човѣкъ е по единъ правъ пътъ на своето развитие и всѣки моментъ той е господаръ на положението — въ неговото развитие има една върховна целъ — единъ съвършенъ типъ човѣкъ.

Рѣко въ целокупната история на човѣчеството биха могли да се срѣщнатъ истински майки и бащи, които да изпълнятъ своята роля въ горе начертания смисълъ. Рѣко майка и баща сж подтиквали развитието на своитѣ дѣца въ една правилна насока. Прочее, не педагогиката е целта на настоящата статия. Едно уяснение на нѣкои тъмни и пренебрегнати страни, това цели тя.

Бащи и майки искатъ дѣцата имъ да излѣзатъ хора, човѣци съ благородни сърца съ възвишени умове и души, а тѣ нѣматъ хармония помежду си. Тѣ се каратъ предъ своитѣ дѣца. Баща и майка създаватъ дѣца, хранятъ ги, ала когато седнатъ на масата тѣ мислятъ повече за себе си, отколкото за дѣцата. Родители пиянствуватъ, развратничатъ, глѣвятъ се, злодумствуватъ, кроятъ тъмни планове, и всичко предъ

своитѣ дѣца. Родители сж, хора, божемъ, зрѣли, ала тѣхната мисль е плитка. Тя неможе да се углѣби, да разбере нѣщо повече отъ всѣки-дневното, отъ туй, което ги заобикаля. Тѣхнитѣ чувства, сърцето имъ се свива при всѣки случай, когато трѣбва да дадатъ, когато трѣбва да помислятъ за другитѣ. Какво наследство ще оставятъ тѣ на дѣцата си?! Може отъ подобни родители да излѣзатъ много способни дѣца въ нѣкои отрасли на живота, но човѣци отъ тѣхъ трудно ще стане. Защото, тѣ сж унаследили голѣмъ багажъ отъ неджзи, съ който може да се справи само просвѣтеното съзнание и една воля пропита отъ дълбока любовъ къмъ развитие. Изпълняватъ ли тѣзи майки и бащи своето предназначение въ живота? — Хиляди пжти не! — Тѣ хвърлятъ въ калѣта на живота хора, които не ще смогнатъ да я избродятъ, да се измъкнатъ изъ нея.

Въ съвременната биология е право установено, че съ развитието на културата, човѣчеството се изражда. Създаде се вслествие това цѣла нова биологична наука — расовата хигиена, евгениката. Кой ще оправи свѣта, кой е този, който ще възвърне загубеното здраве и правилно органическо и душевно развитие на хората, на човѣчеството? — Държавитѣ и разнитѣ правителства? Тѣ могатъ да съдействуватъ твърде много за измѣнение на условията и угнетяващия общественъ редъ на нѣщата, ала истинското лѣкарство се намира само въ ржцетѣ на майкитѣ и бащитѣ. Отъ тѣхъ, отъ тѣхния разумъ, отъ тѣхното благородно сърце, отъ тѣхната разумна воля зависи изходътъ на човѣчеството днесъ повече отъ всѣкога.

Ако хората знаятъ, че тѣ не сж само сборъ отъ кости, мускули и нѣкаква нервна система, тѣ непременно биха се замислили върху своя животъ малко повече. Ако хората биха знаели, че тѣ сж нѣщо повече отъ тѣлото, тѣ биха насочили правилно своя животъ и биха се стремили да оправдаятъ целесъобразно своето сжществувание. Бихме могли да кажемъ съ голѣма сигурность, че човѣкъ който знае, че той е вѣченъ, че съ смъртѣта на тѣлото му не умира неговата истинска сжщность, както съ изчезването на какавидата или гжсеницата не свършва живота на пеперудата — тъкмо обратно -- пеперудата точно тогава почва своя свободенъ и воленъ животъ, този човѣкъ би водилъ съвсемъ другъ животъ отъ този на съвременитѣ хора. Той би билъ изпълненъ съ други, възвишени идеали въ живота и всѣки день неговиятъ обликъ би станалъ все по-другъ и по-другъ — свѣтълъ, разуменъ, изпълненъ съ истински добродѣтели. Подобни човѣци биха родили и възпитали и хора не отъ типа на съвременитѣ земни люде, които живеятъ въ пълна тъмнота за всичко сжществуващо около тѣхъ, които сж тъй безразлични и инертни по отношение на всичко хубаво, красиво, разумно и добро въ живота. Егоизмътъ и егоцентризмътъ биха отстѣпили веднага мѣсто на всечовѣшкитѣ чувства и на великата любовъ къмъ Първичния Разумъ въ живота.

Съвременната психоанализа изтъква и е силно убедителна върху ролята, която играятъ бащата и майката въ развитието на дѣцата. Признавайки факта като вѣренъ и излизайки отъ основното схващане на окултизма, че въ Природата има единъ първиченъ Разумъ, ние отхвърляме психоаналитическото твърдение, че отношенията между роди-

тели и дѣца почиватъ върху пола, либидото. За насъ е отъ значение че съвременната психоаналитическа мисълъ идва до старото окултно твърдение за голѣмата роль, която играятъ бащата и майката въ живота на дѣтето. Бащата е символъ на принципа на Разума и Справедливостъта, а майката — на принципа на Любовта и Добродѣтелта. Отъ правилното съчетание на всичкитѣ способности и качества, които сж подъ знака на бащинския принципъ и тѣзи, които се намиратъ подъ знака на майчинския принципъ, ще се развие единъ новъ човѣкъ — човѣкътъ на пълнотата, на съвършенството.

За този, който е проникнатъ отъ дълбокото учение на окултизма, е известно, че за да прояви истински единъ баща или една майка своя принципъ, своето първично естество, трѣбва тѣ да сж развили и да сж дали въ себе си мѣсто на проява на тази истинска сжщностъ въ човѣка. Само това е гаранция, че човѣкъ ще създаде нѣщо хубаво, единъ другъ истински човѣкъ. Ние нѣма да начертаемъ пжтя. Нека всѣки се замисли дълбоко и въ дълбочинитѣ на своята душа ще намѣри отговоритѣ, които дири — ще намѣри пжтя къмъ хубавото, разумното, доброто и съвършеното. Тѣ тогава ще знаятъ, че дѣтето, една мисълъ, една идея се откърмватъ и възпитаватъ още преди да сж видѣли бѣлъ свѣтъ, още докато сж въ утробата на майката.

На днешния свѣтъ липсва мекия принципъ. Той се нуждае най-много отъ принципа на любовта — тази любовъ, която е огрѣта отъ великото слънце на мъдростъта. На днешния свѣтъ трѣбватъ истински майки. Отъ женитѣ, отъ майкитѣ, казва Учителтъ, зависи бждащето на свѣта и човѣчеството. Отъ тѣхъ зависи да изчезне войната отъ земята, отъ тѣхъ зависи да изчезнатъ престѣпленията, отъ тѣхъ зависи правилното развитие на човѣчеството.

Истински майки и бащи, ето гаранцията на утрешния свѣтълъ день на човѣчеството.

Боянъ Боевъ

Вегетариянството отъ окултно гледище

„Яденето въ окултенъ смисълъ е цѣла велика наука. Храненето може да стане цѣла наука за възпитание.“

„Щомъ хванете една кокошка или агне съ цель да ги заколите, у тѣхъ се заражда чувство на страхъ и умраза. Тая умраза и страхъ внасятъ отрова въ тебъ“.

„Духовниятъ човѣкъ знае, коя храна е здравословна за организма. Ако единъ човѣкъ иска да живѣе чистъ и добъръ животъ, непременно трѣбва да напусне месоядството. Трѣбва да знаемъ, какъ да използваме скритата сила въ храната“.

„Основниятъ законъ на яденето е любовта“.

У ч и т е л ъ т ъ .

Съществува една жива наука. божествена наука. Окултната наука е само частъ отъ нея. Тя хвърля свѣтлина върху всички въпроси на живота, и резултатитѣ, до които дохожда, иматъ практическо приложение въ живота. Всички тѣ могатъ да се провѣрятъ опитно. Ето защо който и да е въпросъ на живота, трѣбва да го разгледаме не само чрезъ повърхностно външно изследване на явленията, но и съ помощта на по-дълбокото изследване на тая жива наука.

Всичко това важи при разглеждането и на вегетариянската проблема. Днесъ вече отъ гледището на естествения науки, — анатомия физиология, хигиена, медицина и пр. вегетариянството стои на научни основи. Всички, които вървятъ съ придобивкитѣ на науката, не оспорватъ това. Това стана особено ясно, отъ какъ се доказа, че чрезъ месната храна се внасятъ въ тѣлото пикочна киселина, пуринови основи и пр., които причиняватъ разнитѣ болести и преждевременното израждане на тъканитѣ и органитѣ. И тѣ липсватъ въ растителната храна. Разлагането на труповетѣ е почнало отъ момента на убиването. Ето защо когато се минава покрай халитѣ, чувствува се силна неприятна миризма. Това сж отровитѣ, които се появяватъ. Това показва, че разлагането е почнало, макаръ и месото да изглежда привидно прѣсно.

Отъ друга страна сравнителната анатомия показва, че вегетариянството е естествениятъ начинъ за хранене на човѣка. Напримѣръ човѣкоподобнитѣ маймуни, чиято анатомия и физиология сж най-близки до човѣка отъ животинското царство, по устройство на жѣби, стомахъ, черва и пр. иматъ за естествена храна плодетѣ.

Морганъ и други изследователи на първобитното общество доказватъ, че човѣкъ въ една минала епоха е билъ вегетариянецъ. После поради неблагоприятнитѣ условия, въ които изпадналъ тогазъ (ледената епоха), той е преминалъ къмъ месоядството.

Извънъ тия и други обикновени аргументи, които днешнитѣ естествени науки излагатъ въ полза на вегетариянството, окултизмътъ разглежда въпросътъ по-дълбоко, като хвърля нова свѣтлина върху тая важна проблема.

Кое ни ползува въ храната? Освенъ грубата материална частъ на храната, ползуватъ ни въ нея още други две нѣща: а именно праната, животниятъ магнетизмъ, който прониква храната и който иде въ орга-

низма съ слънчевитѣ лъчи. И после, съ храната ние приемаме нѣщо психично, духовно.

Праната, която прониква чрезъ свѣтлиннитѣ лъчи въ растенията, е повече запазила своя първоначаленъ жизненъ ритѣмъ, а у животнитѣ той е вече по-видоизмѣненъ. Ето защо, съ растителната храна праната се приема въ своя по-първиченъ ритѣмъ.

Материята на растенията е по-далечъ отъ тая на човѣшкия организѣмъ, отколкото материята на животинското тѣло. Ето защо при асимилирането на растителната храна човѣшкитѣ клетки ще развиватъ по-голѣма активностъ, по-голѣма дейностъ, ще вложатъ по-вече и по-дълбоки свои сили въ действие, и заедно съ това ще направятъ по-голѣмъ прогресъ, ще се събудятъ въ по-голѣма степенъ.

Защото трѣбва да се знае, че напредѣктъ на човѣка между другото зависи и отъ силитѣ, които сж събудени въ клеткитѣ. Много отъ човѣшкитѣ клетки сж още съ ненапълно проявени сили. Много отъ тѣхнитѣ сили сж още въ потенциално състояние, и такива клетки можемъ да наречемъ до известна степенъ несъбудени. И човѣшкото творчество, човѣшката даровитостъ зависи между другото и отъ количеството на клеткитѣ, събудени въ неговото тѣло и отъ степенъта на тѣхното събуждане. Защото сборътъ отъ съзнанието на всички клетки на човѣшкия организѣмъ образува частъ отъ съзнанието и подсъзнанието на човѣка.

Ето защо, растителната храна дава по-голѣмъ потокъ къмъ дейностъ на човѣшкия организѣмъ. Ето защо, растителната храна прави човѣка по-дѣленъ, по-даровитъ, по-активенъ, по-жизнеспособенъ.

Отъ най-новитѣ научни изследвания вече напълно научно е установена радиацията на организмитѣ, — съществуването на известни лъчи, които изпуска тѣлото на кристала, растението, животното и човѣка. Обаче таз радиация е нѣщо организирано. Изследванията на Лакховски, Гурвичъ и пр. доказватъ тая радиация. Окултнитѣ изследвания по този начинъ се потвърждаватъ. Обаче окултнитѣ изследвания казватъ, че въ това отношение има известна разлика между растението, животното и човѣка. Имено, докато у растенията имаме етерно тѣло и само слабъ начатѣкъ на астрално тѣло въ корена, то у животнитѣ имаме вече развито астрално тѣло. Това е въ свръзка и съ степенъта на съзнанието. По тая причина именно съзнанието у животното е по-пробудено. Докато у растенията имаме подсъзнание, у животнитѣ имаме вече и съзнание. Отъ друга страна астралното тѣло е седалище на разни страсти, похоти, инстинкти, нисши животински влечения и пр. И тъй като растението ги нѣма, то и въ това отношение растението е чиста храна.

Астралното тѣло на животното е ударило своя печатъ върху животинското физическо и етерно тѣло, т. е. е предало до известна степенъ характера на своитѣ трептения върху физическото му тѣло. Тия трептения сж по-груби, отъ по-низко естество. А трептенията на растителното физическо тѣло не сж тъй груби поради отсъствието на астралното тѣло.

Ето защо и въ това отношение растителната тѣканъ е по-чиста отъ животинската, т. е. има по-нѣжни, по-финни трептения. Съ растителната храна значи се постига префиняването на материята на човѣш-

кото тѣло, т. е. избѣгва се приемането на грубитѣ трептения на животинската храна.

А това има голѣмо значение за човѣшкото развитие. Защото за правилното душевно, духовно и физическо развитие на човѣка много зависи отъ проводимостѣта на човѣшкия организъмъ на силитѣ, които идатъ отъ околната природа и отъ висшитѣ минове. Колкото материята на тѣлото е по-гѣста, съ по-груби трептения, толкова тя е способна да отговаря и да приема само трептения отъ по-низѣкъ, по-грубъ характеръ и е нечувствителна къмъ тия отъ по-високъ характеръ. За пояснение на казаното ще направя едно сравнение: Да кажемъ, че софийската радиоприемателна станция приема радиовълни отъ Берлинъ. Но ако софийската станция нагласи другояче своята антена, за вълни съ друга дължина, то тя ще стане неспособна да приема берлинскитѣ радиовълни, а ще приема отъ друго нѣкое мѣсто. Сѣщото е и въ човѣшкия организъмъ. Особено това важи за нервната система и специално за мозѣка. Дълбока наука е въпросътъ за проводимостѣта на човѣка. Както желѣзото, медъта и други метали сѣ добри проводници на топлината, тъй и човѣшкиятъ организъмъ трѣбва да бѣде добъръ проводникъ на възвишенитѣ мисли, чувства, стремежи и пр., които идатъ отъ по-горнитѣ минове. Но ако материята на тѣлото е груба, той ще бѣде нечувствителенъ къмъ тѣхъ. А това ще каже на другъ езикъ: той ще бѣде неспособенъ да преживѣва въ физическия свѣтъ по-възвишени, по-благородни душевни състояния.

Когато човѣкъ се храни съ растителна храна и особено съ най-идеялната растителна храна — плодната, — тогавъ неговото тѣло ще бѣде по-чувствително и по-възприемчиво къмъ най-нѣжнитѣ, най-възвишенитѣ идеи, чувства, стремежи, които ни идатъ отъ висшитѣ минове, които ни носятъ слънчевитѣ лѣчи, които ни идатъ отъ цвѣтята, вѣтровѣтѣ, изворитѣ, отъ висшитѣ разумни същества и пр.

Въпросътъ има и друга страна. Виждали ли сте ужаса, съ който животнитѣ пристѣпватъ къмъ кланицата? Тѣ отъ далечъ подушватъ кръвта на избититѣ преди тѣхъ животни и съ ужасъ се дърпатъ на страни. Тоя страхъ, тоя ужасъ, който тѣ изпитватъ, предизвиква физиологически процесъ въ тѣхния организъмъ, и се образуватъ известни отрови въ него. Съ месото тия отрови после човѣкъ приема въ себе си.

Всички сили, които излизатъ отъ човѣка, следъ като извършатъ единъ кръговратъ, се връщатъ пакъ въ човѣка. Ето защо съ убиването на животнитѣ човѣкъ посява семената на бѣдещи противоречия въ своя животъ.

Съ убиването на животнитѣ се предизвиква голѣма пертурбация въ природата. Обаче всѣко извършено дѣло дава своитѣ последствия и то така точно, както имаме това при физическитѣ и химическитѣ явления. Ето защо всѣка пертурбация, причинена въ живота на природата чрезъ убиването на животнитѣ, после причинява аналогични пертурбации въ живота на човѣчеството: кървави революции, войни и пр. И нѣма да престане да се пролива човѣшка кръвъ, додето не престане проливането на животинска кръвъ!

Въпросътъ не се изчерпва само съ това, дали трѣбва да се хранимъ съ вегетарианска храна или не! Тоя въпросъ си има и друга по-дълбока страна. Преди всичко трѣбва да знаемъ, че материята на

надземните части на растенията и особено на плодовете има по-нѣжни и по-финни трептения отколкото кореновите части. (Тукъ трѣбва да се забележи, че напримѣръ картофитѣ, макаръ да сж подземни части, но тѣ сж подземно стѣбло, а не коренъ, и следователно нѣматъ по-груби вибрации). Но разбира се, трептенията въ коренитѣ сж въ много малка степенъ по-груби отъ тия въ стѣблото. Не може и да става сравнение даже между тѣхнитѣ трептения и тия на животнитѣ.

Днесъ изучаватъ физиологичното действие на храната върху организма, като изучаватъ тѣхния химиченъ съставъ и пр. Обаче окултизмътъ изучава и психичното действие на хранитѣ върху човѣка. Растенията иматъ върху човѣка не само физиологично действие, но и психично. А това психично действие произтича между другото и отъ това, че самитѣ растения иматъ психиченъ животъ, макаръ не тѣй интензивенъ, както у човѣка; после това произтича и отъ друго едно обстоятелство: като се свържемъ съ растенията, свързаве се съ тия висши разумни същества, които работятъ върху тѣхъ и градятъ тѣхнитѣ тѣла. Ето защо чрезъ растенията човѣкъ се свързва съ висши строителни сили въ природата. Това е една обширна интересна областъ за изучаване, понеже психичното действие на растенията е различно: разнитѣ растения засѣгатъ разни страни на човѣшкия душевенъ животъ. Тая областъ на изучаване може да има голѣмо приложение при възпитанието и самовъзпитанието. Когато човѣкъ приеме единъ плодъ, той се свързва съ тия психични сили които сж участвували при изграждането на тая форма.

Тоя въпросъ има и други страни: макаръ храната да е вегетарианска, макаръ тя да съдържа възвишени, чисти енергии въ себе си, но това знание още не е достатъчно: трѣбва да знаешъ законитѣ, по които да влѣзешъ въ контактъ съ тия енергии и да ги приемешъ въ себе си. Не бързай да приемешъ плода! Съзерцавай го известно време! Възхити се отъ красивата му форма и чуднитѣ оттенѣци на краскитѣ! Помисли за възвишенитѣ сили, които градятъ тия красиви форми! Помисли за тѣхната любовъ, за възвишеното поле, въ което работи тѣхното съзнание! Потопи се въ оня свѣтъ на радостъ и красота, въ който тѣ живѣятъ! Стани въ тоя моментъ музикаленъ, влѣзъ въ вътрешната свещена хармония, която прониква природата! Така ако правишъ, тогазъ храненето ще ти бжде единъ мощенъ възпитателенъ методъ въ твоя пжтъ на възлизане! Не само това, но това твое акордиране съ разумнитѣ сили на природата ще те улесни да станешъ възприемчивъ къмъ по-високитѣ психични сили въ плода и да направишъ връзка съ тѣхъ!

Най-идеялната вегетарианска храна е плодната. Красиво правило е следното: събери семената или костилкитѣ на изяденитѣ плодове и ги посади! Всѣко посаждане на ябълчна сѣмка или черешова костилка ще те повдигне! Понеже по тоя начинъ ти вече се свързвашъ съ икономиката на природата, ти допринасяшъ нѣщо на великото ѝ домакинство. Ти ѝ се отплащашъ за тая услуга, която тя ти е направила, като ти е предложила своитѣ плодове! И тогазъ ще ти се свържешъ съ нейнитѣ благодатни сили, и тѣ ще те обновятъ, укрепятъ и ще разширятъ твоео съзнание! Ето защо, когато посаждашъ и отглеждашъ плодни дървета, цвѣтя и пр., ти се повдигашъ. Какво голѣмо възпитателно значение може да има това за подрастващето поколение и за възрастнитѣ! Отъ друга страна по тоя начинъ нѣма ли да се покриватъ всички

голи мѣста днесъ въ България съ плодни дървета? Това нѣма ли да улесни вегетариянството, а заедно съ това нѣма ли да се подобри и икономическото положение, понеже народътъ ще има храна ефтина, хигиенична, чиста и красива! Трѣбва да се знае единъ законъ, който Учителътъ формулира така: „Когато посаждашъ растение, печелишъ, а когато коренишъ растение, губишъ!“

Този въпросъ има и друга една дълбока страна: вегетариянскитѣ храни се различаватъ една отъ друга и по едно друго качество, което не се подава на никакво химическо изследване. И най-тънкиятъ химиченъ анализъ не може да констатира нѣкои качества, които сж реални и съществуватъ. Ето какво: когато градинарътъ отглежда растения, той влага нѣщо отъ себе си въ тѣхъ! Ако той е изпълненъ съ груби мисли и чувства, то рѣстенията, отгледани отъ него, ще се различаватъ отъ тия, отгледани отъ градинаръ, който е работилъ съ възвишени, благородни идеи, съ любовъ. Трѣбва да знаемъ че аурата на растението възприема отъ тия радиовълни, които човѣкъ изпраща съ своитѣ мисли, чувства и пр. Градинарътъ, който обработва растенията съ хармонични мисли, влага нѣщо ценно отъ себе си въ тѣхъ! Но този въпросъ има и друга страна: тоя градинаръ ще привлече по-възвишени енергии отъ природата! После тукъ има още много други страни, които единъ човѣкъ, който не е запознатъ съ великата божествена наука, и не подозира!

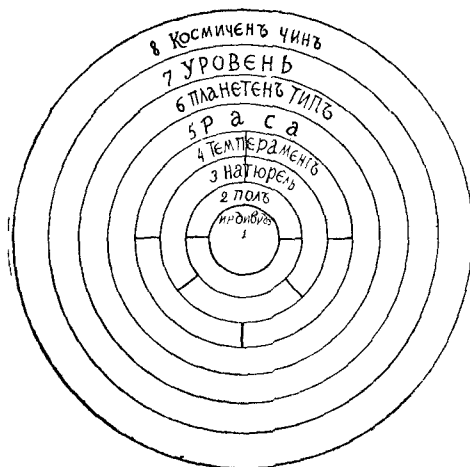
Вегетариянското движение не е случайно днесъ! Това движение има една връзка съ подготовката за идването на шестата раса. Когато се хвърли камъче всрѣдъ тихо езеро, ще се образуватъ вълни, които се разширяватъ, колкото повече се отдалечаватъ отъ центъра. Събуждането на новитѣ сили въ човѣшката душа се проявява въ разнитѣ области на живота. Всички тия прояви въ сжщностъ идатъ отъ единъ и сжщъ центъръ, т. е. въ основата си иматъ единъ и сжщъ произходъ, едно и сжщо начало. Ето виждаме нови красиви прояви въ поезията, живописъта, музиката, философията, науката и пр. Всички тия прояви изразяватъ въ разни форми, съ разни сръдства новото, което днесъ иде на земята. Една отъ формитѣ, въ които се изразява новото, което иде, е и вегетариянското движение. То иде отъ сжщия центъръ, отъ който идатъ всички други идейни движения въ 19 и 20 вѣкъ. макаръ външно да нѣма връзка съ тѣхъ. Всички тия нови прояви само показватъ, че човѣшкото съзнание влиза въ нова фаза на разцвѣтъ, почва да проявява нови страни на своето естество.

ТЕМПЕРАМЕНТИ

Преди да пристъпя къмъ разглеждане на темпераментитѣ, ще дамъ една обща схема, по която се движи пълното характерологично проучване на човѣка.

Средоточие на цѣлата фигура се явява човѣкътъ-индивидъ. Концентричните кржгове представятъ диференциране на човѣка откъмъ полъ, натюрель, темпераментъ, раса, планетенъ типъ, уровеньъ, иерархиченъ чинъ.

Какво значатъ тия термини въ характерологията, какъвъ е конкретниятъ имъ смисълъ?

При характерологичното разглеждане на човѣка, трѣбва преди всичко да се държи смѣтка за пола. Последниятъ играе такава важна роль въ физиологично и психично отношение, че налага мощенъ отпечатъкъ върху морфологията на типа, сиречь върху цѣлата му външна форма, която тъкмо служи за основа на характерологичното изследване. И затова въ типологията или учението за човѣшкитѣ типове, чието изучаване спада къмъ петия, кржгъ, всѣки „планетенъ“ типъ се разглежда въ дветѣ му полярности — описва се, съ други думи, мъжкиятъ и женски морфологиченъ типъ.

Опредѣлянето на натюреля (хранителенъ, двигателенъ и чувствителенъ), който, както поменахме това въ миналитѣ броеве на Ж. З. (кн. 1, 2 и 3), при описването на натюрелитѣ, рѣдко се явява въ чистъ видъ, а повечето пжти въ комбинация, е единъ отъ най-важнитѣ моменти при характерологичното изследване. При това, налага се едно разграничение между натюрель и темпераментъ, защото често тия две понятия се смѣсватъ отъ мнозина физиогномисти и френолози, особено отъ английската и американска школа. Изобщо би могло да се каже, че малцина правятъ едно тънко разграничение на понятията на натюрель, темпераментъ и раса. Заслугата на Хутера, който раз-

ви по-подробно учението за натюрелитѣ, е именно въ този пунктъ.

Натюрелътъ, подобно расата, е нѣщо вродено. Той е органичната, биологична почва, на която човѣкъ е построенъ, и на която по-нататѣкъ се изгражда неговиятъ характеръ.

Така че, докато расовиятъ елементъ за даденъ индивидъ е величина постоянна, защото последниятъ не може да видоизмѣни своитѣ расови особености; докато натюрелътъ — като биологическа основа — е нѣщо относително постоянно, темпераментътъ е промѣнлива величина. Една усилена дейностъ въ едно или друго направление, съпроводена съ интензивна мисълъ и воля, насочена въ опредѣлена посока, може да видоизмѣни до извѣстна степенъ темперамента. Но за това по-после.

Характерологичното изследване трѣбва да вземе по-нататѣкъ подъ внимание расата, къмъ която индивидътъ принадлежи (бѣла, жълта, черна, червена — за да се спремъ на една общепозната класификация), следъ туй да опредѣли „планетния типъ“ или съчетание отъ типове, къмъ който той спада (слънчевъ, юпитерсвъ, сатурновъ, венераинъ, марсовъ, меркуриевъ, луненъ, земенъ). А като плоскостъ, къмъ която характерологътъ трѣбва да отнесе резултатитѣ отъ всичкитѣ си изследвания, трѣбва да му послужи уровня, духовното ниво, на което се намира индивидътъ. Защото, по единъ начинъ ще се проявятъ качествата и особеноститѣ на полъ, натюрелъ, темпераментъ, раса, типъ у люде, принадлежащи къмъ долния уровень, по другъ — у хора, принадлежащи къмъ срѣдния уровень (талантливитѣ и продуктивни натури отъ разни видове и степени), по трети — у онѣзи, които принадлежатъ къмъ най-горния уровень на човѣчеството (гениалнитѣ, творчески натури).

Излишно е да поминавамъ, че на практика, всички тия кръгове, които ни дава схемата на характерологичното изследване, се обединяватъ и взаимно проникватъ. Но не е безинтересно да се отбелѣжи, че всѣки по-широкъ кръгъ на изследване включва предходнитѣ. Така напримѣръ, въ морфологичнитѣ човѣшки типове, въ живитѣ, пластични форми на човѣшкото тѣло, се обединяватъ признацитѣ на полъ, натюрелъ и темпераментъ. Въ всѣка раса, отъ своя страна, се срещатъ всички „планетни“ типове, темпераменти и натюрели у индивидитѣ отъ двата пола. Уровенитѣ сѣщо тъй включватъ хора отъ разни раси, типове, темпераменти и пр.

За да завърша съ разглеждането на приведената схема, въ заключение ще кажа:

При характерологичното разглеждане на даденъ индивидъ, следъ като се вземе подъ внимание полътъ и расата, трѣбва да се опредѣли преди всичко неговиятъ уровень — това е плоскостта, къмъ която трѣбва да се отнесатъ резултатитѣ отъ опредѣляне на типъ, темпераментъ и натюрелъ.

Да пристѣпимъ сега къмъ разглеждане на темпераментитѣ.

Споменахъ по-горе, че у много съвременни физиогномисти и френолози се среща едно нежелателно смѣсване на понятията темпераментъ и натюрелъ. Това се дължи, може би, на обстоятелството, че повечето отъ тѣхъ изоставиха древната класификация на темпераментитѣ, като негодна или остарѣла. Но трѣбва изрично да се подчертае, че следъ всички

опити и лутания за едно ново раздѣляне на темпераментитѣ, повечето сериозни изследователи — характеролози, психолози и биолози, пакъ се повръщатъ на древното, четворно разпредѣляне на темпераментитѣ, което си остава, въ края на краищата, най-добро.

На това мнение сж французкиятъ философъ-характерологъ Алфредъ Фуие, *) а сжщо и Вундтъ. До този изводъ идва и съветскиятъ ученъ М. Я. Басовъ, цитирайки Кречмера въ своя уводъ къмъ книгата на проф. Ф. А. Лазурскій — Класификація личностей (Госиздатъ, Ленинградъ, 1924 г.). Като изтъква, че емпиричните изследвания на наши дни установяватъ, какво темпераментитѣ се обуславятъ хуморално отъ химизма на кръвта, като припомнимъ, отъ друга страна, че цѣлата Физиология и Патология на древнитѣ сж били хуморални (почивали сж на приемането, че въ човѣшкия организъмъ сжществуватъ 4 главни течности: кръвъ, флегма или слизъ, черна жлъчка и жълта жлъчка), той възкликва: „Не знаешъ на що да се чудишъ — на ума на древнитѣ ли, или на капризнитѣ лжкатушки на научната мисль, която отново се връща къмъ схващанията на древнитѣ!“

Ясно е, следователно, че отдето и да излѣземъ — било отъ биологичнитѣ процеси въ протоплазмата на клетката, отъ които изхожда Фуие, било отъ учението за вътрешнитѣ секреции — една отъ най-интереснитѣ глави на съвременната физиология, било най-сетне отъ 4-тѣ елемента на древнитѣ: огънь, въздухъ, вода и земя и свързанитѣ съ тѣхъ, поменати по-горе, 4 главни жидоксти въ тѣлото — ние идваме до четиритѣ класични темперамента: сангвиниченъ, холериченъ, меланхоличенъ и лимфатиченъ.

Все пакъ не ще е безинтересно да приведа накратко нѣкои съвременни разпредѣления на темпераментитѣ, за да се види онова смѣшение на понятията темпераментъ и натюрель, за което вече неведнѣжъ споменахъ.

Така запримѣръ, нѣкои приематъ три основни темперамента: жизненъ, двигателенъ и умственъ, отговарящи на тритѣ основни системи: 1. жизнена (сърдце и кръвоносни съдове, дробове, стомахъ и жлези); 2. двигателна (кости, мускули и лигаменти); 3. нервна (централенъ мозъкъ, гръбначенъ мозъкъ и пр.) Споредъ тѣзи автори, отъ тия 3 основни темперамента се развиватъ 4-тѣ производни: а) сангвиниченъ (сърдце, дробове) и б) флегматиченъ (стомахъ и жлези) отъ жизнения; в) холериченъ (съ преобладаваще влияние на коститѣ, черния дробъ, жлъчката и нервната система) отъ двигателния; и д) меланхоличенъ или нервенъ отъ умствения.

Други автори приематъ седемъ темперамента, които отговарятъ седемътѣ системи: мозъчна, дихателна, мускулна, кръвоносна, храносмилателна, отдѣлителна и чувствителна.

Оставямъ на читателитѣ, които се интересуватъ отъ теоретични въпроси, сами да преценятъ приведенитѣ тукъ разпредѣления на темпераментитѣ, въ които ясно личи преплитането на понятията темпераментъ и натюрель.

*) Вж. книгата му „Tempérament et caractère selon les individus, les sexes et les races“, 7-e éd., където той дава една великолѣпна биопсихична обобщка на темпераментитѣ.

И тъй, що е темпераментът? Думата темпераментът е означавала първоначално смѣсъ. Древнитѣ херметисти сж подразбирали оная смѣсъ отъ органични сокове въ тѣлото: кръвъ, жлъчка, лимфа и черна жлъчка (меланколия, *atra bilis*), която смѣсъ обуславя нрава на човѣка. Че изобилието на една или друга отъ тия органични течности зависи отъ характера на мислитѣ, чувствата и желанията, що преобладаватъ въ душевния животъ на човѣка, това днесъ е многократно установено отъ съвременната психофизиология. Така за примѣръ, опитно се установява, че при съсредоточено мислене въ опредѣлена посока, при силни афекти и желания, се предизвикватъ чисто химични реакции въ кръвта и жлезнитѣ излжчвания, които отъ своя страна, реагиратъ на душевнитѣ състояния.

Днесъ за днесъ, въ подкрепа на древното схващание за темпераментитѣ, се установява, че тѣ сж обусловени отъ сложния химизъмъ на кръвта, въ която се вливатъ всички секреции. Тѣхенъ тѣлесенъ носителъ се явяватъ ж л е з и т ѣ и м о з ъ к а. Макаръ че, споредъ днешнитѣ и древни схващания, темпераментитѣ зависятъ отъ химизма на кръвта, мозъкътъ се явява като з а к л ю ч и т е л е н ѣ, регулаторенъ органъ на цѣлия процесъ, взетъ въ неговата съвкупность.

Темпераментътъ опредѣля темпа, интензивността и ритъма на всички жизнени функции на живото същество. Той опредѣля жизнения ритъмъ на неговия физиологиченъ и душевенъ животъ. Отъ него зависи степенъта на чувствителность къмъ външнитѣ дразнения, отъ него зависи окраската на настроението, всички ония отсѣнки на удоволствие и неудоволствие, които се пораждатъ при разнитѣ преживѣвания. Отъ него зависи темпътъ на душевнитѣ процеси — бързъ или бавенъ, както и тѣхната интензивность, продължителность и дълбочина. Отъ него зависи и характера на психомоторната сфера у човѣка, т. е. какъ изразява той чрезъ движения своитѣ душевни преживѣвания, какъвъ е изобщо темпътъ и характерътъ на неговитѣ движения.

Отнесени тия опредѣления въ редуциранъ видъ, къмъ четиритѣ отдѣлни темперамента, последнитѣ биха могли да се формулиратъ най-общо така (по Фуйе):

1. Сангвиниченъ темпераментъ — свойственъ на хора чувствителни съ реакция бърза, но слабо интензивна.

2. Меланхоличенъ темпераментъ — свойственъ на хора чувствителни съ реакция бавна, но интензивна.

3. Холериченъ темпераментъ — свойственъ на двигателни натури съ реакция бърза и интензивна.

4. Лимфатиченъ темпераментъ — свойственъ на двигателни натури, съ реакция бавна и слабо-интензивна.

Всичко изложено до тукъ представя обща теория на темпераментитѣ. Сакитѣ опредѣления на темпераментитѣ, които дадохме въ последнитѣ редове, сж твърде отвлѣчени и схематични. Това сж формули, които трѣбва да се оживятъ, скелети, които трѣбва да се облекатъ въ плътъ и кръвъ, да заговорятъ и да разнесатъ своя жизненъ трепетъ. Ала това ще сторимъ дѣпжти.

(Следва)

По Петерсъ, Хутеръ и др.

Окото и погледътъ — характерологичното имъ значение

Нѣма по изразителенъ органъ въ човѣшкото лице отъ окото. Окото е онзи органъ, който съ своята форма, съ своя цвѣтъ, съ своята голѣмина и блѣсъкъ изразява, проявява навѣнка най-голѣмитъ потѣности на душевния животъ. Когато думитъ недостигатъ, когато тѣ спратъ, окото все още продължава да говори и да разкрива това, което се крие въ глѣбинитъ на душата. Окото, казва Петерсъ е онзи органъ въ човѣшкото тѣло, който последенъ умира. Когато всичко спре, въ този последенъ мигъ, тогава и окото спира да върши своята тайнсвена служба.

Окото е огледалото на душата. Окото прониква отвъдъ човѣшкото естество, въ Безкрайното, въ Безсмъртното, въ Божественото.

Въ окото лежи душата, въ него сж изразени нашитъ дълбоки желаня и копнежи, нашата любовъ и умраза, нашитъ свѣтли чувства, нашето безразличие. Окото въ човѣка е символъ на Истината.

Много може да се говори и пише за окото. Простиятъ народъ схваща непосредствено това, което изразява окото. За голѣмия държавникъ Клемансо, французитъ сж казвали, че има очи на тигъръ и сж го наричали „le Tigre“ (тигърътъ). „Остави тази лисица, или този вълкъ“ и пр., казва народа често, когато искатъ съ кратки думи, да се предпазятъ хората отъ нѣкого и да го окачествятъ. Рѣдко, но все пакъ ще чуемъ, че нѣкой ималъ божественъ погледъ“.

Много сж физиогномичнитъ причини, които правятъ погледа такъвъ или иначе — добъръ или лошъ, уменъ или глупавъ. Първомъ, голѣмината и формата на окото. Има очи кржгли, голѣми и отворени. Има тѣсни и малки очи, тѣ изглеждатъ като цепнатина. Последнитъ се срѣщатъ твърде много у жълтитъ Голѣмитъ, отворенитъ очи, когато сж правилни и не прекалено голѣми, сж изразъ на искренность, благородство и умъ. Ако сж прекалено голѣми, тѣ сж изразъ на наивность и не голѣмъ умъ. Дипломатическитъ очи, сж тѣзи, които иматъ правилна форма и голѣмина, обаче, тѣ биватъ затворени. Погледътъ излиза сякашъ изъ цепнатина. Правилниятъ отворъ на клепкитъ е бадемовидниятъ хоризонталенъ отворъ. Прекомѣрно отворенитъ очи сж изразъ на безумие и безцеленъ животъ. Малкитъ впити очи сведочатъ за недостатъчна духовна зрелость. Тѣ иматъ слабъ душевенъ животъ и винагисе влияятъ отъ вънъ. Тѣ живеятъ въ вѣчни вътрешни и външни противоречия. Колко „малъкъ“, „дребенъ“ е погледътъ на хора съ малки, впити очи! Тѣ нѣма нищо какво да ти дадатъ. Желаятъ доброто, но немогатъ да го достигнатъ и проявятъ. Вземете очитъ на Рабиндранатъ Тагоре — тѣзи голѣми отворени очи и вие ще прочете голѣмия миръ и хармония, които живеятъ въ неговата душа, вие ще видите дълбоката му творческа мисль и полета, съ който той достига безгранич-

нитѣ висини на духа, вие ще почувствувате благородството на неговото сърце и изяществото на неговитѣ чувства! Личността въ подобни хора е твърде много развита и тѣ, съзнателно или не налагатъ своитѣ идеи на другитѣ.

Срѣдно голѣмитѣ очи се намиратъ, така да се рече, между Идеята и дѣйствителността. Тѣ изразяватъ равномѣрността въ хода на душевния животъ и проявата на човѣка.

Бургеръ е установилъ съ голѣми подробности какво трѣбва да бѣде хармоничното отношение между очитѣ и другитѣ части на лицето. Хармоничниятъ погледъ и хармонично поставенитѣ очи, трѣбва да иматъ разстояние помежду зеницитѣ не по-голѣмо отъ 6 см. Това е нормалната срѣдна мѣрка. Устата (хармоничнитѣ уста) трѣбва да бѣдатъ сѣщо толкова голѣми, колкото е разстоянието между зеницитѣ на очитѣ. Зеницитѣ трѣбва да дойдатъ точно надъ жглитѣ на устата. Карусъ говори за установената отъ единъ женевски художникъ „мистична тройка“ на лицето, която се изразява между очитѣ, носа и устата, приблизително споредъ дадената фигура . . . Очитѣ при тази фигура образуватъ единъ хармониченъ, предимно ! равностраненъ тригълникъ съ центъра на устата. Очи сближени къмъ основата на носа сж изразъ на дълбокъ вжтршенъ животъ. Когато сж по-отдалечени отколкото трѣбва целиятъ животъ на човѣка сякашъ е насченъ само навънъ къмъ материалното. Прекомѣрно отдалеченитѣ очи сж отъ животински типъ.

Цвѣтътъ на ириса придава твърде много на погледа. При еднакво оформени очи, хора съ кафявъ цвѣтъ на ириса иматъ едно много по-мекко изражение, отколкото тѣзи съ сини очи. Синиятъ цвѣтъ на ириса се счита като изразъ на дѣтинското въ човѣка, на нежностъ. Въ тѣзи очи най-често се чете чистота, тишина и сякашъ безчувственостъ. Тъмниятъ, черниятъ ирисъ, върви винаги съ черна коса на главата. Тѣ говорятъ за единъ живъ, възбуждащъ се, чувственъ темпераментъ. Тѣ сж единъ преходъ между елементарната природа на човѣка и духовната индивидуалностъ. Хора съ сини очи сж предимно дѣца на тихия, бѣлъ, снѣженъ северъ, а тѣзи съ черни — сж синове на горещия и зноенъ югъ. Кафявиятъ ирисъ седи по срѣдата на синиятъ и черниятъ. Въ него се изразява мекотата и благородството на сърцето. Мисълта и чувствата сж еднакво хармонично проявени. Изъ очитѣ на тѣзи хора най-често се четатъ и най-финитѣ прояви на човѣшката душа — тѣ сж крайно изразителни. Има очи (ирисъ) и съ другъ цвѣтъ — сивъ, зеленъ, сиво-синъ, сиво-зеленъ и пр. Тѣ, обаче, не сж най-честото явление. Въ всѣки народъ, тѣ винаги ще бѣдатъ изключение. И мѣстото тукъ не позволява тѣхното разглеждане.

Отъ голѣмо значение е голѣмината на ириса и бѣлата ябълка околорвѣстъ. Очи, които изразяватъ дълбокъ духовенъ животъ нѣматъ голѣмъ ирисъ. Бѣлата ябълка на око е голѣма и блѣстяща. Гьоте е ималъ очи, чиято бѣла ябълка се е виждала и надъ ириса, при нормално отворени клепки. У животнитѣ нѣма бѣла ябълка на око. Тѣхнитѣ ирисъ се слива заедно съ тъмната очна ябълка.

Клепкитѣ сж безсъмнение една сигурна форма на човѣшка красота. Най-малко затова, защото красивото е винаги въ живитѣ и подвижни форми. А клепкитѣ кривятъ въ себе си много подвижностъ. У една

голяма част нисши животни липсватъ всѣкакви клепки. Очитѣ имъ сж голи и зєщи. У животнитѣ око̀то е поставено косо — отъ вжтрешния жгълъ стрѣмно нагоре. Когато очитѣ на хората сж слабо наклонени навжтре, говори за едно тихо углѣбяване, а когато този наклонъ е силно изразенъ, както изобщо у хората отъ монголската раса, това говори за силно запазени животински чувства и дивостъ, счита се, че очитѣ на Мефистофеля притежаватъ до известна голѣма степенъ този косъ наклонъ нагоре на клепачната цепнатина. Подобни хора човѣкъ трѣбва да отбѣгва отъ своя пжтъ! Сжщо и очи, които сж спокойни и чиито клепки сж наведени навънъ, сж подобни на „дебнєшитѣ лисици“ всрѣдъ човѣшкия родъ. Наведенитѣ навжтре — къмъ носа, очи сж проникателни, погледътъ е магнетиченъ и мощенъ. Такива очи иматъ магнетизаторитѣ и магитѣ. Хубавиятъ погледъ е този, който изразява пламтящия вжтрешенъ животъ на човѣка. Той е здравъ, силенъ, светящъ погледъ. Очитѣ и клепкитѣ сж хармонично отворени, за да изразятъ този вжтрешенъ огънь. Изморенитѣ очи гсворятъ за болестъ на тѣлото или душата. Отъ такъвъ погледъ е изчезнало всѣкакво желание и вжтрешниятъ огънь е изгасналъ. Такива очи иматъ отпуснати клепки. Тѣ гсвсрятъ за една слабостъ на духа, угасналостъ на волята и една духовна заспалостъ и безинтересностъ. Само едно свѣтло, умно, подвижно, светящо око взима участие въ всичко.

Силата на око̀то се таи отчасти въ закржгленостъта и опнатостъта на месната частъ надъ горната клепка — между веждитѣ и горнитѣ клепки. Колкото месото е повече, толкова повече изчезва горната клепка. Око̀то придобива свѣткавиченъ и огненъ погледъ. Тукъ се познаватъ дѣловитѣ хора, вжтрешно жизнєрадостни, вжншно енергични, дѣлови. Колкото е по-малко месото, горната клепка остава повече видима. Погледътъ е по-малко енергиченъ, пасивенъ и мечтателенъ.

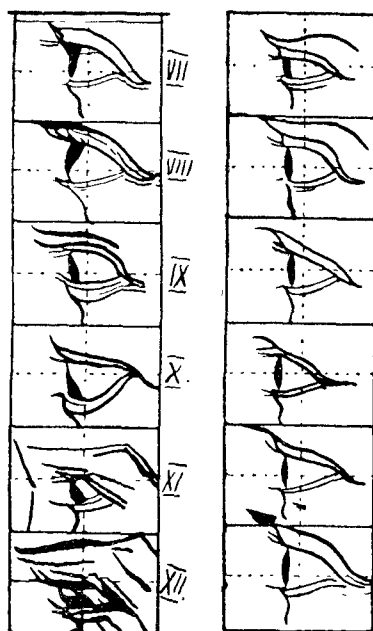
Силата на око̀то се увеличава отъ веждитѣ и тѣхната форма. За тѣхъ, обаче, ние сме се спирали подробно въ страницитѣ на списанието въ минали годишнини. Не по-малко значение иматъ и миглитѣ (рѣснитѣ) на клепкитѣ. Клепки безъ мигли правятъ погледа празенъ. Обикновено тъмнитѣ и дълги мигли сж тия, които придаватъ сила, красота и привлекателностъ на око̀то. Свѣтлитѣ или безцвѣтнитѣ мигли правятъ око̀то не само безцвѣтно, но и безсилно и безчувствено.

Цвѣтътъ и блѣсъкътъ на кожата на лицето придаватъ твърде много на погледа на човѣка. Богатство или бедностъ на чувствата се чете въ светящата сила на кожата. Безцвѣтната, воднєсто-стѣкловидната, пергаментна суха кожа, говорятъ за голѣма бедностъ на душата, за загаснали чувства. Тъмната, черна кожа на южнитѣ народи, говори за единъ земенъ, елементаренъ видъ на чувствата. Между тѣзи два цвѣта се намира розовата, чиста и свѣтла кожа на благородния човѣкъ. Тя е цвѣтниятъ изразъ на здравето тѣло и хармонията на душата.

Накрая ще завършимъ съ приложената таблица за изразъ на око̀то отъ Карлъ Хутеръ.

Той дава дванадєсетъ типа очи. I — дава око̀то на наблюдателя — наблюдателното око. По-голямата частъ отъ очната ябълка е подъ остъта — хоризонталната равнина, която минава презъ зеницата на око̀то. Когато човѣкъ наблюдава, той свива клепкитѣ, тогава се вижда само ириса и предимно частъта около зеницата. II — дава

окоото на човѣкъ, който си представя нѣщата. Неговото око е поотворено. Очната ябълка е надъ хоризонталната зенична ось. Тази ось и равнина сж въображаеми, но постоянни, тъй като очната ябълка е която се движи нагоре и надолу. Ирисътъ е наполовина видимъ. III — Погледъ на мислящъ човѣкъ. Остъта минава го срѣдата на очната ябълка. Клепкитѣ сж отворени. Погледътъ е спокоенъ, установенъ. IV —

I. представя юридическия погледъ. Очната ябълка е издадена напредъ. Ирисътъ е напълно видимъ. Клепкитѣ енергично отворени. Погледътъ е втреченъ, изпитателенъ. V — Философскиятъ погледъ. Очната ябълка е слабо надъ осьта, клепкитѣ сж слабо насочени нагоре. VI — Мждреческиятъ погледъ, има очна ябълка много повече надъ осьта, отколкото при философския погледъ. Ирисътъ едва се достига отъ клепкитѣ. IV Горната клепка е голѣма. рѣснитѣ при отворени клепки сж насочени нагоре. Жгълътъ склученъ между клепкитѣ е доста удълженъ. VII — Етичниятъ погледъ, има хармонично устроени клепки. Очната ябълка е ориентирана нагоре — лжчътъ, който излиза изъ зеницата, насоченъ нагоре. Това е още по-силно изразено въ VIII — религиозния погледъ. Когато човѣкъ се моли, той не

може да гледа надолу. Погледътъ на човѣкъ, който се моли, сочи винаги нагоре и навжтре.

IX до XII сж низходящи погледи. IX — представя погледа на физическата любовъ. Когато физическата любовъ се изразява въ очитѣ, човѣкъ поглежда подъ известенъ жгълъ надолу. Очната ябълка и ирисътъ сж наведени надолу. X — погледъ на човѣкъ мислящъ само за яденето. Очната ябълка е извънредно много подъ зеничната ось. XI представя единъ плоскъ, обикновенъ погледъ, въ който не блѣсти нито една искрица на свѣтло чувство и мисль. XII — даденъ е единъ типъ на демониченъ погледъ. Зеничната ось остава надъ очната ябълка. Тѣзи последни погледи е най-хубаво да се избѣгватъ.

Тѣзи 12 типа погледи сж извлечени отъ самия Хутеръ като характерни изъ 20-хилядитѣ очи и погледи, които той е събралъ въ своя очень изразенъ атласъ. Ако човѣкъ свикне да ги различава, тсй ще придобие основнитѣ елементи на едно по-подробно характерологично изучване. Ще схване между другото, че отъ окоото, отъ зеницата на човѣка излиза сжщо свѣтлина. Тази вжтрешна свѣтлина, този лжчъ излизащъ отъ зеницата, може да бжде насоченъ нагоре или надолу. Съ това може да видимъ на кжде се движи човѣкъ — нагоре или надолу. И тогава ще разберемъ, че има погледи, които убиватъ, и такива, които възкресяватъ.

Съставилъ Д-ръ Е. К.

Ржцетъ на мадамъ Кюри и Томасъ Едисонъ

Мадамъ Мария Кюри

Мария Кюри е вече покойница. Тя напуста отрудената земя недавна. Ала духътъ и, името и нѣма никога да учре. Тя живѣе въ своето велико дѣло. Тя откри радия и радиоактивността. Елементътъ радий е единъ

отъ голѣмитъ революционери въ съвременната наука, която отъ началото на настоящия вѣкъ е въ криза. Радиятъ възвърна модерната химия къмъ отритнатата алхимия на срѣднитъ вѣкове. Наново се възвърнаха на човѣчеството схващанията за единството на материята и за философския камъкъ — превръщането на неблагороднитъ елементи въ благородни. Хвала на съпружитъ Кюри за това велико дѣло!

Ржката на Мадамъ Кюри ни показва, че нейната работа въ науката почива не само на нейния гениално устроенъ умъ, но и на голѣмата и ин-

туиция — на това, тъй да го наречемъ, Божествено вдъхновение, непосредствено долавяне на нѣщата. Дебелата линия, която отъ лунната издигнатина стига презъ марсовото поле меркуриевия хълмъ е линията на н т у и ц и я т а. Тритъ линии на аполоновия хълмъ — тукъ по срѣдата на меркуриевия и аполоновия хълмъ, сж вѣченъ сплтникъ на гениалнитъ ржце. Изящно оформенитъ линии на живота, на сърцето, на ума и на сждбата говорятъ много добре за благоприятнитъ вжтрешни условия на развитието на този гений. Линията, която отъ срѣдата на сатурновата линия отива къмъ меркуриевия хълмъ потвърждава голѣмия й наученъ гений. Мадамъ Кюри ще живѣе вѣчно, защото тя възвърна на човѣчеството нѣщо вѣчно — единството на материята.

Томасъ А. Едисонъ

Сткривателътъ на грамофона и електрическата крушка Томасъ А. Едисонъ, е известенъ и на най-малкото дете по широкия свѣтъ. Голѣми сж заслугитъ му за съвременната култура. Той имъ около двеста открития и изобретения. Това е едно голѣмо творческо дѣло, изразъ на единъ голѣмъ духъ, който не умира. Знаемъ развитието на Едисонъ, отъ вестникарче той става голѣмъ ученъ. Въ него виждаме яркиятъ изразъ, че духътъ владѣе материята. Едисоновци не могатъ да станатъ всички, необходимъ е вроденъ гений, необходимо е облагодѣтелствуването на Сатурна!

Звездата по срѣдата на дългата аполонова (слънчева) линия въ ржката на Едисонъ говори за неговия изобретателенъ гений. Тритъ линии на аполоновия хълмъ, сплжт ствуватъ ржката и на този голѣмъ ученъ. Сатурновата линия е изящно оформена — дълга и правилна. Тя отива къмъ юпитеровия хълмъ въ чудна крива. Едисонъ е ималъ много почестъ и слава презъ дългия си животъ. Затова ни говорятъ ясно сатурновата и линията на живота. Кой може да измѣри умътъ и сърцето му? — Ето, линиитъ на ума и на сърцето въ ржката на Едисонъ сж свидетели за неговия тънъкъ творчески умъ и за свѣтлитъ и благородни чувства, които сж го вдъхновявали. Лицето и главитъ не ржкриватъ ли още по-ясно голѣмия, великия, много търпеливия творецъ и ученъ работникъ Едисонъ!

УЧИТЕЛЪТЪ ГОВОРИ

ВЕЛИКОТО ВСЕМИРНО БРАТСТВО

Има на земята една ложа отъ учени, които се събиратъ за разискване по разни научни въпроси само единъ пътъ въ годината. Тѣзи посветени хора знаятъ за земята, за нейното минало и настояще много повече отъ всички съвременни учени, представители на официалната наука. Ала що се отнася до бъдещето на земята, и тѣ не го знаятъ положително, и тѣ правятъ предположения.

Освенъ тази ложа отъ Посветени на земята, има на слънцето друга една ложа отъ велики Посветени, които знаятъ положително не само миналото на земята, но и нейното бъдеще.

Но и едната и другата ложа сж само органи на оня великъ всемирень организъмъ отъ свършени, високо напреднали същества, които образуватъ Великото Всемирно Братство.

Тѣзи свършени същества сж несравнено по-напреднали и оъ най-гениалнитѣ човѣци на земята, защото сж излѣзли много по-рано отъ хората отъ Първото Начало. Всички тѣ сж минали по иззестень пътъ на развитие подъ ръководството на Божия Духъ и сж достигнали до тази степенъ на развой, на която сега се намиратъ.

И когато ние говоримъ за Великото Всемирно Братство, подразбираме онази иерархия отъ разумни същества, стоящи на разни степени на развитие, които сж завършили своята еволюция милиони и милиарди години преди хората и сега направляватъ цѣлия космосъ. Тѣ го направляватъ, защото сами сж взели участие въ неговото създаване подъ прямото ръководство на великия Божи Духъ.

И като се има предъ видъ разумното устройство на цѣлата вселенна, съ всичкитѣ нейни галактични системи съ всичкитѣ ѝ безбройни слънца и планети, като се има предъ видъ дори само онази висша механика и техническо свършенство, съ които земята е построена, може да се сжди какъвъ мощень умъ и мисль, какъвъ мощень духъ и воля сж имали тѣзи гениални творци, които сж работили за осъществяване божествения планъ на мирозданието.

Споредъ степенъта на знание и развитие и споредъ службата, която изпълняватъ, тѣзи същества сж наредени въ една иерархична стълба, въ едно органично чиноначалие, което е познато подъ имената: серафими — братя на любовта; херувими — братя на хармонията; престоли — братя на волята; господства — братя на интелигентността и радостта; сили — братя на движението и растенето; власти — братя на външнитѣ форми и изкуствата; началства — братя на времето, състоянието и такта; архангели — братя на огъня и топ-

лината; ангели — носители на живота и растителността. Последният, десети чинъ ще заемат напредналитѣ човѣшки души.

Тѣ всички вкупомъ представятъ великиятъ Космиченъ Човѣкъ.

Дейността на тѣзи сѣщества е така хармонично разпредѣлена, че всѣко отъ тѣхъ знае какво, какъ и кога да работи. Тѣ управляватъ функциитѣ на великия мировъ организъмъ, който включва въ себе си всички слънчеви системи.

А споредъ менъ, има три вида слънчеви системи. Първитѣ отъ тѣхъ, които сѣ органи на цѣли звездни вселенни, образуватъ материалния, физически свѣтъ, изтъканъ отъ най-плътната материя, макаръ и тя да е на степени. Вторитѣ сѣ направени отъ пофинна материя, отъ материята на духовния миръ и спадатъ къмъ ангелския свѣтъ. Третиятъ видъ слънчеви системи образуватъ въ своята съвокупность божествения свѣтъ и сѣ направени отъ най-финната, най-висша материя.

И небето, за което се говори въ свещенитѣ писания, не е оня синъ сводъ надъ насъ, задъ който се губи мировото пространство, и на който свѣтятъ нощно време звездитѣ.

Небето е организирано отъ висши сѣщества, отъ велики души, и затова то е велико въ своитѣ действия. Ангелитѣ, които населяватъ „небето“, сѣ велики души, които постоянно изпращатъ свѣтлината си по цѣлия свѣтъ. Енергията на тѣхната мощна мисль се разпредѣля въ цѣлия космосъ и движи като една колективна сила всичко въ свѣта.

Не мислете, че ангелитѣ сѣ нѣкакви невеществени сѣщества, нѣкакви призрачни „духове“. Тѣ сѣ сѣщества, чиито тѣла сѣ високо организирани образувани отъ чиста, лъчиста материя. И единъ ангелъ може така да владѣе тѣлото си, че да става видимъ и невидимъ. Той може свободно да пътува въ безпредѣлното пространство съ скоростъ много по-голяма отъ тази на свѣтлината, той може да преброди цѣли слънчеви системи, цѣли звездни вселенни.

Ангелитѣ сѣщо се намиратъ на разни степени на развитие, но тѣ се дѣлятъ изобщо на две възвишени царства. Тѣзи отъ по-високото царство рѣдко слизатъ на земята, а принадлежащитѣ къмъ по-долното царство слизатъ по-често, за да помагатъ за духовното повдигане на хората. Тѣзи велики братя на човѣчеството сѣ произлѣзли все отъ човѣшката раса, тѣ сѣ все безсмъртни клетки на Великия Космиченъ Човѣкъ, но сѣ минали по свой пътъ на развитие милиарди години преди земния човѣкъ, при условия много по-благоприятни, които сѣ използвали разумно.

И ако животътъ на човѣчеството върви по известенъ планъ, ако на земята цвѣтатъ култури, съ тѣхнитѣ науки, религии, изкуства, ако хората иматъ единъ вѣченъ стремежъ къмъ развитие и съвършенство, това се дължи на тия разумни сѣщества, които сѣ тѣсно свързани съ хората, които постоянно работятъ и се грижатъ за тѣхъ. Отъ тѣхнитѣ сърца блика любовъ, радостъ и животъ. И благодарение на този тѣхенъ импулсъ хората живѣятъ и се стремятъ. Тѣхното желание е човѣчеството да добие онази свѣтлина, която тѣ иматъ, онази свобода, на която тѣ се радватъ. Тѣ искатъ да научатъ човѣцитѣ да живѣятъ съобразно съ ония велики закони, по които тѣ живѣятъ. А тѣ при-

лагатъ най-разумнитѣ закони въ свѣта. Тѣ водятъ най-чистия и възвишенъ животъ, животъ на абсолютно безкористие. Въ своята велика самоотверженостъ тия любящи служители на Бога сами слизатъ на земята въ човѣшка форма, за да помагатъ на хората. Тѣ постоянно изпращатъ свои посланници на земята въ една или друга форма. Всички гении на човѣчеството, всички велики хора, всички светии, адепти, всички учени, писатели, държавници, които спомагатъ за развитието на човѣчеството въ едно или друго направление, сж все служители на Великото Всемирно Братство. То избира изсрѣдъ човѣчеството най-напредналитѣ души и ги подготвя за духовна работа всрѣдъ тѣхнитѣ братя. И въ съвременното човѣчество има хора, които притежаватъ по-тънки духовни сили, които иматъ по-финно устройство. Тѣ се отличаватъ съ финно организирани, пластични тѣла, защото водятъ абсолютно чистъ и святъ животъ. Тѣхното изключително развитие тъкмо ги прави годни да бжбждатъ духовни помагачи на човѣчеството. Най-високо напредналитѣ измежду тѣхъ сж завършили своето развитие на земята и иматъ обширни познания. Тѣ знаятъ много нѣща отъ онази положителна, абсолютна, божествена наука, която е сществувала още отъ създаването на свѣта. Много отъ тѣхъ живѣятъ на земята съ хиляди години. Минали презъ процеса на възкресението, за тѣхъ не сществувани смъртъ, ни прераждане. Тѣзи човѣци, наречени „синове Божии“, въ чиито духове и души живѣе Богъ, които сж свързани съ цѣлия разуменъ свѣтъ, съ всички напреднали сщества въ всички слънчеви системи сж онѣзи велики души, гении, Учители на човѣчеството, които сж дали най-високитѣ прояви въ мисль и дѣло — въ религия, музика, поезия, изкуство — въ всички направления. Тѣ сж ония мощни духове, които явно или скрито за насъ подтикватъ човѣчеството напредъ. Задъ всѣка духовна дейностъ на земята, задъ всѣка духовна проява седатъ тѣзи братя. Задъ всѣки великъ човѣкъ, задъ всѣки великъ поетъ, музикантъ и художникъ седатъ пакъ тѣ.

Защото, за да се прояви единъ гениаленъ човѣкъ на земята, трѣбва хиляди гениални души да се събератъ въ едно единство и да се изразятъ чрезъ него.

За да се прояви единъ Учитель, трѣбва всички разумни души да се обединятъ въ него.

Що е Христосъ? — Христосъ е колективенъ духъ. Христосъ сществува като единица, но сщевременно е колективенъ духъ. Той е сборъ отъ всички Синове Божии, чиито души и сърца бликатъ отъ любовъ и животъ. Всички Синове Божии съединени въ едно, всички ония разумни души, които живѣятъ въ божествено единение — това е Христосъ! Въ тази смисль той е Глава на Великото Всемирно Братство.

И звездата, за която се говори въ евангелието, че се явила при раждането на Христа, е била нѣщо живо: тя е представляла сборъ отъ живи сщества, слѣзли отгоре, за да оповѣстятъ идването на Христа. Ала само тримата мждреци отъ Изтокъ — велики Посветени, видѣха и познаха тази звезда. А тия трима мждреци бѣха сжщо служители на Великото Всемирно Братство.

И така помнете: Единствената велика Общност, която сега съществува въ свѣта, това е Великото Всемирно Братство.

Ония членове отъ Великото Всемирно Братство, които ръководятъ развитието на човѣчеството и го водятъ къмъ свѣтли бждини, не образуватъ нѣкакво видимо за хората общество или организация. Тѣ съставятъ единъ живъ колективитетъ, една разумна общностъ, съществуваща извънъ покваренитѣ условия, всрѣдъ които хората живеятъ. И затова е смѣшно да се говори, че седалището на това братство е гукъ или тамъ, всрѣдъ тоя или оня народъ.

Всички тия велики Братя, които работятъ, сж отъ седемъ иер'архии, отъ седемъ категории. Едни отъ тѣхъ принадлежатъ на Любовѣта и се наричатъ „Братя на Любовѣта“. Други принадлежатъ на Мѣдростѣта и се наричатъ „Братя на Мѣдростѣта“. Тѣ подържатъ науката и изкуствата и носятъ знание на човѣчеството. Трети отъ тѣхъ се наричатъ „Братя на Истината“. Тѣ внасятъ свобода въ човѣшкитѣ умове и сърца. Тѣ внасятъ онази свобода, която прави човѣшкия духъ, човѣшката душа, човѣшкиятъ умъ и сърце напълно свободни — свободни въ пълната смисълъ на думата. Други се наричатъ „Братя на Справедливостѣта“ — тѣ носятъ Правда на човѣчеството и се разправятъ съ онѣзи невидими блага, отъ които съвременнитѣ хора иматъ нужда. Пети се наричатъ „Братя на Добротѣтелѣта“, шести — „Братя на Красотата“, и най-последния, които се наричатъ „Иеховисти“.

Това, обаче, не сж ежчинскитѣ имена на тѣзи Братя. Азъ не мога да ги произнеса, защото тѣ сж свещени.

Тѣзи Братя не сж така обикновени както хората си мислятъ. Всѣки единъ отъ тѣхъ може да дигне земята на ръката си и да я метне като топка въ пространството — говоря фигуративно! А тѣ могатъ да направятъ тсвз, защото задъ тѣхъ стои нѣщо още по-мощно, по-велико, на което тѣ сж служители.

И когато нѣкои мислятъ, че могатъ да се противопоставятъ на тѣзи Братя, това показва, че тѣ не разбиратъ оня дълбокъ смисълъ, който се съдържа въ понтието „Бѣлъ Братъ“. Ако е въпросъ за сила, тия Братя разполагатъ съ най-мощната сила. Тѣ така добре познаватъ законитѣ на човѣшката мисълъ, че въ единъ день могатъ да приспятъ цѣлото човѣчество. Какво представятъ и най-мощнитѣ съвременни орждия предъ силата на тѣзи Велики Братя? Ала тѣ не искатъ да си служатъ съ крути мѣрки — тѣ оставятъ хората да страдатъ, защото само страданието е въ сила да ги облагороди и изправи. И хората ще разбератъ единъ день, че въ свѣта има една велика правова държава, чиито граждани — великитѣ Синове Божи, сж най-разумнитѣ същества, които живеятъ споредъ Божия Законъ и вършатъ Неговата Воля. Нѣма да остане народъ въ свѣта, който да не изпита силата и могществото на тази правова държава.

Но ако хората днесъ не вървятъ въ правия пѣтъ, причината е, че въ противовѣсъ на Великото Бѣло Братство, работи друга една ложа отъ интеллигентни същества, които не сж разбрали дълбокия смисълъ на живота и иматъ диаметрално противоположни разбирания за него. Тѣ образуватъ така нареченото Черно Братство. Черното Братство е една иерархия отъ същества, които заематъ различни степени, въ зави-

симостъ отъ тѣхната интелигентностъ. За да дамъ една ясна представа за тѣхната функция, ще кажа, че докато Бѣлото Братство работи въ клонетѣ и цвѣтоветѣ на живота и по методитѣ на клонетѣ и цвѣтоветѣ, Черното Братство работи въ коренитѣ на живота, Докато Бѣлото Братство работи въ главата и гърдитѣ на Космичния Човѣкъ, Черното Братство работи въ стомаха, черния дробъ и червата. Бѣлото Братство, следователно, е свързано съ положителнитѣ сили, съ доброто, Черното Братство — съ отрицателнитѣ сили, съ злото — въ най-широка смисълъ на думата. И еднитѣ и другитѣ сили, обаче, сж нужни за сега за проявитѣ на живота. Службата имъ е строго разпредѣлена.

Освенъ тѣзи две школи, има трета една школа — школата на Великитѣ Братя, които сж отъ по-висока иерархия и направляватъ дейността на първитѣ две. Тѣ си служатъ съ методитѣ и на еднитѣ и на другитѣ за своитѣ велики цели, но не спадатъ нито къмъ едната, нито къмъ другата школа. Тѣ сж ония Велики Учители на Всемирното Братство, които направляватъ цѣлия космосъ, и които следъ завършване на всѣка еволюция—създаватъ нови еволюционни вълни, следващи другъ планъ и другъ ритъмъ.

Подъ ръководството на тѣхния мощенъ Духъ сж слѣзли нѣкога отъ високитѣ върхове на Битието ония възвишени духове, които сж създали слънчевитѣ системи — въ това число и нашата. Тѣ сж създали и устроили първичната „космична“ земя, нѣкогашния „рай“. На тази „космична земя“ и досега живѣятъ ония свършени прачовѣци, които сж завършили своето развитие. Тѣ сж великитѣ Предци на човѣчеството.

Тѣзи Творци на миналото, тѣзи велики предци, и днесъ слизатъ на нашата земя. И тѣ ще я превърнатъ въ рай. Съ тѣхъ ще дойдатъ и ония 144,000 души, за които се говори въ Откровението, и между които има представители отъ всички народи на миналото и настоящето. Ще дойдатъ всички светии, адепти и Учители отъ памтивѣка. Тѣ ще впрегнатъ съ своя мощенъ духъ всички пробудени души отъ четиритѣхъ краища на земята и всички купно ще въведатъ истински редъ и порядъкъ въ свѣта. Следъ свършване на своята работа тѣ ще се оттеглятъ и ще оставятъ човѣцитѣ да живѣятъ и да работятъ при нови условия.

Така ще се възстанови съобщението между видимия и невидимъ свѣтъ. Така е работило, работи и ще работи Великото Всемирно Братство въ свѣта.

И то ще работи дотогава, докогато единната Любовь, единната Мъдростъ и единната Истина обхванатъ цѣлото битие.

Тогава всѣко дихание ще хвали Бога въ свещенъ миръ и хармония.

ИЗЪ ЖИВОТО СЛОВО

Не го пжди! Злото. Но призови доброто. И остави ги да се състезаватъ.

Остави доброто да те пази. Злото — да се състезава. Злото е зло, кога е самò. Кога липсва при него доброто. Доброто когато е гамъ, злото се преструва. Преструва се на добро.

А ти? Какво губишъ отъ преструвката на злото?

* * *

Постави го въ комично положение — злото.

Когато намисли да направи пакостъ, повикай доброто. И го остави да се състезава съ него.

* * *

Когато младиятъ момъкъ иска да целуне младата мома, тя да не го пжди. Да не го сърди. Но да повика още единъ. Повиканиятъ ще респектира първия. Въ негово присжтствие той ще се покаже вѣренъ. Ще се преструва, че пази момата. И тя ще бжде свободна.

Когато младиятъ момъкъ иска да те целуне, не го пжди. Но повикай още единъ.

* * *

Когато въ главата ти нахлуе лоша мисль — да одумвашъ нѣко-го, или да направишъ пакостъ — не я пжди. И време ще отнеме и миръ. Но ти повикай доброто. Мисль свѣтла, чиста и красива. Мисль, която гради. Която повдига.

Наредъ съ тази, която руши, постави такава, която гради.

Наредъ съ тази, която унижава, постави такава, която повдига. Призованата съ присжтствието си ще респектира, другата — ще се преструва.

А твоята глава?

— Ще бжде свободна.

* * *

Какво губишъ ти отъ нейната преструвка? Какво губишъ, ако пакостната мисль се извини, ако се престори на добра?

Призови доброто! Свѣтлата красива мисль! И бжди свободенъ!

Витоша

11. Априль 1935 г. 11 ч.

ПРИТЧИ И ПРИКАЗКИ

Походътъ на Светящитъ

Въ далечното минало, въ далечнитъ предисторични времена, съществували две царства, два силни народа въ свѣта. Жителитъ на първото царство били светящи и се наричали синове на Свѣтлина-та. Жителитъ на второто царство били тъмни и се зовѣли синове на Мрака. Ала и еднитъ и другитъ били еднакво умни и мждри, еднакво силни. Царьтъ на Светящитъ се наричалъ Ормуздъ-дей, а царьтъ на тъмнитъ — Ариманъ Таадъ.

Въ царството на Ариманъ-Таада съществувалъ желѣзенъ редъ и порядъкъ. Всичко въ неговата държава вървѣло като машина. Жителитъ му били покорнитъ части на тази огромна машина, и ако само нѣкой дръзнѣлъ да се възпротиви на неумолимиятъ ѝ ходъ, очаквала го неминуема смъртъ. Това царство разполагало съ такава грамадна армия, съ такива осъвършенствувани оржжия и съ толкова смъртоносни задушливи газове, че днешнитъ изглеждатъ, въ сравнение съ тѣхъ, жалка играчка. Не само това, тѣ си служели съ мощнитъ токове на атмосферното електричество и съ други още по-финни сили, които работятъ въ пространството.

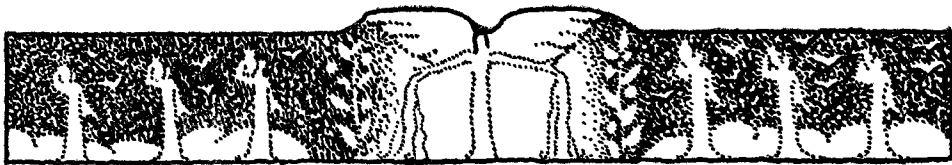
Въ царството пъкъ на Ормуздъ-дея владѣла пълна свобода. Животътъ се лѣбелъ като песенъ. Тамъ свободно процъвтѣвали науки, изкуства, музика и поезия.

Между тѣзи две царства се водѣли постоянни войни, защото Ариманъ Таадъ искалъ да завладѣе царството на Ормуздъ-дея. Той постоянно измислялъ все по-нови и по-осъвършенствувани оржжия, похитри и по-лукави средства за борба, но напусто — плановѣтъ му все пропадали. И най-финнитъ оржжия на Ариманъ Таада, щомъ само влѣз-нѣли въ царството на Ормуздъ-дея, мигомъ се разтапали и се превръщали въ пара. Задушливитъ газове се разлагали веднага на своитъ елементи, превръщали се многократно и изгубвали своята смъртоносна сила.

Ала и подаяницитъ на Ормуздъ-дея били безсилни да завладѣятъ царството на Ариманъ-Таада. Който отъ тѣхъ пожелаелъ да влѣзе въ туй царство, трѣбвало да съблече свѣтлата си дреха и да се облече въ дрехата на тъмнината. Но така той вече ставалъ уязвимъ за оржжията на Ариманъ Таада.

Ето защо, и еднитъ и другитъ постоянно мислѣли, какво средство да изнамѣрятъ, за да излѣзатъ най-сетне победители отъ тази нескончаема борба. Мждритъ хора казватъ, че тѣ мислятъ и до днесъ. И добавятъ, че синоветъ на Свѣтлината се добрали най-подиръ, следъ дълги борби и усилия, следъ дълги опити, до нѣкакво мощно средство, което смѣтали да приложатъ срещу жителитъ на Ариманъ-Таадовото царство.

Така че, зарадвайте се и вие, о човѣци земни, които още пшкате подъ ярема на Ариманъ Таада. Свѣтлитъ войни на Ормуздъ-дея готвятъ походъ противъ вашитъ притѣснители, за да ви освободятъ отъ тѣхното иго. Подъ мощния имъ огънь всичко ще се разтопи и ще се превърне въ пара. Разбира се, и вие. Ала не бойте се — тѣхниягъ огънь не ще ви унищожи. Той само ще разтопи вашитъ вериги, ще изгори вашитъ робски дрехи на тъмнината и ще влѣе въ васъ свѣтлия животъ на възкресението и свободата.

Б. Боевъ

ИЗЪ НАШИЯ ЖИВОТЪ КЪМЪ МУСАЛА

Ние сме вече при долните езера. Ето пирамидата горе на Мусала. Острият ѝ връхъ се очъртава ясно на чистия синь фонъ на небето. Ето и малкият Мусала. Ето Сфинксът! Неподвижно стои той съ погледъ устременъ въ далечината! Той съзерцава великата тайна, която се намира задъ завесата на Преходното! Той е готовъ да я разкрие на всѣки, който влѣзе въ долината на смъртта и я надмогне. Тогазъ той ще дигне булото, което скрива истинското му лице. А който види неговото лице, той е преобразенъ. Той вече влиза презъ портитѣ, които водятъ къмъ реалната страна на живота. И тогазъ всичко вижда човѣкъ въ нова окраска. Синевината на небето му говори вече нови нѣща, които той не е подозиралъ. Той почва да долавя въ най-нѣжния вѣтрець, въ бурята, въ изворитѣ, въ музиката на дъждовнитѣ капки говора на сжщества, които го познаватъ и които той познава, -- съ които е свързанъ отъ вѣкове съ връзкитѣ на любовта. Камънитѣ оживяватъ за него и почватъ да му говорятъ. Тѣ му разкриватъ своитѣ радости, своитѣ скърби и надежди. Той почва да говори съ тревитѣ и цвѣтята. Той имъ разправя за своитѣ мечти, за своитѣ копнежи, и той вижда, какъ тѣ го разбиратъ. И музиката, съ която тѣ изразяватъ своя вжтрешенъ миръ, го потопява въ единъ свѣтъ на мира и радостта. И той вижда, че цѣлиятъ животъ е радостъ, сила, мощъ. Той долавя, че всичко има единъ вѣченъ стремежъ къмъ доброто. Искане да прегърне всички, той се потопява въ всички. Той разбира, че всички сжщества сж само разни степени въ възхода къмъ чистотата и красотата на ангелското състояние.

Всички тия мѣста ни познаватъ. Ние не идемъ тукъ за първи пжтъ. Ние сме тѣй близки до тѣхъ! И тѣ сж ни очаквали цѣла година. Планината е тѣй богата и тя очаква всички, за да ги дари щедро отъ своитѣ съкровища! Отивай при нея съ отворена душа. Отивай при нея като дете, и ще получишъ много! Преди да се възкачвашъ по свещенитѣ ѝ склонове, прости на всички, примири се съ всички, възлюби всички дълбоко въ сърдцето си, разговори се отъ всичкитѣ си скърби и тревоги -- тѣ сж привидни -- и иди на планината. Планината ще ти говори много тихо, и ако не е притихналъ шумътъ въ тебъ, не ще можешъ да чуешъ нейния говоръ.

Още преди мръкване почваме възлизането и се спираме при срѣдното езеро. То е най-голѣмото отъ всичкитѣ тия езера. Слънцето не е още залѣзло, но нѣкои отъ скалитѣ сж вече потънали въ дълбока сѣнка, а други сж тѣй ярко позлатени отъ слънчевитѣ лжчи! Какъвъ контрастъ на сѣнки и свѣтлини! Около насъ стръмни върхове, между които се издига най-високо Мусала, -- върхътъ, отъ който утре сутринята ще искаме да посрещнемъ изгрѣва на слънцето. Такъвъ е нашиятъ планъ.

Но вижте; слънцето още не е залѣзло, и ето, гжста мъгла почва да забулва околнитѣ върхове. Но ето че тѣ се движатъ надолу, пропълзятъ по склоноветѣ, и скоро ние всички сме обгърнати отъ нея. Скоро се издигатъ множество огньове, които въ мъглата даватъ прика-

зенъ видъ на мѣстността. Мръква се. Почва да рѣми ситенъ дъждъ, който после престава.

Мъглата става все по-гъста. Всички сме радостни, и има защо. Ето ние сме вече въ едно вълшебно царство, — въ царството на чистотата. Ние сме въ контактъ съ мощнитѣ енергии, които работятъ тукъ. Ние сме въ самата тѣхна лаборатория. Отъ друга страна насъ ни радва и друго. Една тиха радостъ и очакване хранимъ съ сърдцето си, че въпреки мъглитѣ и дъжда, все пакъ утре ще имаме чуденъ изгрѣвъ отъ Мусала!

Ние сме край огньоветѣ. Какъ чудно играятъ сѣннитѣ и свѣтлинитѣ по нашитѣ лица и по околнитѣ храсти и скали. По нѣкога хиляди искри изкачатъ отъ огъня и изпълватъ пространството надъ главитѣ ни. При нѣкои огньове се пѣе; при други огньове тихо се вслушватъ въ нощната симфония на планината!

Но часътъ е вече три! Време е за нагоре! Всички, които иматъ електрически лампички, ги запалватъ. Нарезждаме се всички по двама по тѣсната пѣтека, която се извира нагоре къмъ висинитѣ. Всички сж изпълнени съ свѣтло ожидание. Каквато и да е планината, тя е красива. Всичко, което ни говори планината, е добро. Нѣщо повече. Планината, която ни посреща съ слънце, съ синьо небе, съ тишина, е сжщата, която ни говори съ своитѣ вѣтрове, бури и гръмове. Тя само иска да ни каже разни нѣща! Че какъ ще се запознаешъ съ нея, ако я виждашъ винаги въ една и сжща дреха! Тя често мѣни своитѣ одежди, за да се свържемъ съ всички страни на нейната душа.

Потегляме нагоре. Лампичкитѣ сж разпредѣлени на равни интервали, за да помагатъ по цѣлата линия.

Вървимъ нагоре съ отворени души. Отиваме къмъ върха, за да получимъ нѣщо. Сегисъ-тогисъ се спираме, за да има време да се скачатъ отново отдѣленитѣ части на линията. Тукъ-тамѣ минаваме рѣкички, а нѣкъде минаваме по скали, подъ които бучатъ невидими води и се спущатъ надолу отъ върховетѣ. Нѣкъде край насъ скални отвесни стени, а нѣкъде около насъ бездни, надъ които вървимъ по тѣсна пѣтека.

Но какво виждамъ! Ето на едно мѣсто сме стигнали на такъва точка, че се вижда цѣлата ивица нагоре и надолу! Да запомнимъ тая гледка, защото тя е една отъ най-фееричнитѣ! Наоколо скали, бездни, и по тѣхъ се движи нагоре една жива линия! Тая линия се извира постоянно, непрекъснато мѣни своитѣ очертания и стѣпка по стѣпка се приближава къмъ върха! Свѣтящитѣ лампички тукъ-тамѣ усилватъ ефекта. Това не е ли вѣчната жива линия на живота, която изкачва вѣчно сжществата отъ долинитѣ къмъ свѣтлитѣ върхове на радостта?

Съмва се полека-лека. Почваме по-ясно да различаваме околнитѣ предмети. Виждатъ се вече по-ясно и очертанията на езерата, край които минаваме при изкачването. Още е всичко въ гъста мъгла. Но когато мъглата се прѣсне за моментъ, виждаме за мигъ вълшебното видѣние на нѣкое езеро или връхъ, и пакъ се скрива всичко задъ дебелото було на мъглитѣ.

Край насъ ясно вече различавамъ едни бѣли цвѣта съ красиви листа. Това сж „цвѣтята на ангелитѣ“. Тѣ заслужаватъ тъй много името си поради бѣлоснѣжния си цвѣтъ и поради чистотата на мѣстата, дето обитаватъ.

Тѣ сж вѣрнитѣ приятели на планинитѣ. Какъ тѣхната краска и форма красиво се съчетава съ тая приказна обстановка! Какви богатства криятъ тѣ въ себе си! Тѣ сж посветени въ вжтрешния животъ на планината! Тѣмъ планината е повѣрила всичкитѣ си тайни. Погледни ги — можешъ ли да доловишъ въ тѣхъ радостта отъ предстоящия изгрѣвъ и трепетното очакване на свѣтлината?

Ние сме вече на нѣколко стотина метра подъ пирамидата. Но какво става? Отъ склоноветѣ малко подъ върха поглеждамъ къмъ изтокъ. Кой разчиства отъ хоризонта мъглитѣ? Като че ли нѣкое гигантско същество прибира отъ всѣкжде мъглитѣ и ги сваля и трупа дълбоко въ долинитѣ. И наистина, следъ нѣколко мига изтока е вече напълно разчистенъ. Не само изтока, но и на всѣкжде хоризонтътъ се прочиства. Ние сме вече на Мусала. Поглеждамъ наоколо. Цѣлото небе е вече напълно пречистено, чисто синьо, а какво виждамъ долу? Въ дъното на долинитѣ гъсти мази мъгли се движатъ съ голѣма бързина въ разни посоки, пълзятъ по повърхнината на земята и заприщватъ планинскитѣ клисури. Ние сме надъ облацитѣ! Ясно наблюдаваме танца на мъглитѣ подъ насъ! Изтокъ е вече тѣй чистъ и тѣй често мѣни своитѣ краски! Но ето показва се вече слънчевиятъ дискъ.

Отъ тая височина, надъ всички тия върхове и пропасти, надъ облацитѣ, посрещането на Изгрѣва е нѣщо епохално въ човѣшкия животъ.

Това сж отъ най-ценнитѣ моменти въ живота на човѣка. Впечатлението е незабравимо. Какво става съ тебе, въ глѣбинитѣ на душата ти, когато съзерцавашъ тукъ отъ Мусала слънчевия изгрѣвъ? Ти не чувствувашъ ли ясно тукъ, че животътъ е вѣчно тържество, вѣченъ празникъ, и вѣчна победа? Не долавяшъ ли ясно тукъ, че всички страдания, разочарования и скърби сж илюзорни, защото тѣ сж, за да се прояви по-изобилниятъ животъ. Ти тукъ, въ висотитѣ на Рила, при изгрѣвъ слънце си въ по-интименъ допиръ съ живота. Ти по-живо чувствувашъ тукъ реалната ѝ сжщина, непобедимата ѝ мощъ. Лжчитѣ, които идатъ отъ изтокъ, ти говорятъ:

„Научи говора ни, и тогазъ ще разберешъ, че ние криемъ словото на любовта въ себе си. Ние криемъ една тайна: потърси и това, което е задъ насъ и което ни праща при васъ. Това е любовта! Тя е задъ насъ, и задъ облацитѣ, и задъ вѣтъра, и задъ изворитѣ, задъ цвѣтята, задъ дърветата, задъ звездитѣ! Задъ всичко е тя! Ние сме само отдѣлни думи на нейното Слово! Научи тия думи и прочети Словото, което носимъ. И ако можешъ да прочетешъ тия думи и схванешъ вжтрешния имъ смисълъ, за винаги ще бждатъ обѣрсани сълзитѣ отъ очитѣ ти, и ще влѣзешъ въ свѣта на щастieto. И какво ще правишъ после? Ще отидешъ да носишъ радостната вестъ на всички ония, които не сж могли да прочетатъ това Слово!“

Тукъ духа вѣтъръ и е доста хладно, но всичко изглежда пълно съ красота. Прекарваме известно време въ мълчание. Скоро слънчевиятъ дискъ се издига доста високо и времето значително се стопля. Вѣтърътъ постепенно утихва.

Тукъ имаме достатъчно време, за да разгледаме околността.

Подъ насъ е най-горното езеро — „Окото“. Около него сж изправени стръмни, почти недостъпни скали. Край самото езеро сж натру-

пани грамадни блокове, които говорят за миналата история на тия мѣста, когато всичко тукъ е било покрито съ ледници. По севернитѣ поусойни мѣста още се виждатъ останки отъ снѣга. Но липсватъ вече ледени маси по езерото. Тѣ наскоро сж изчезнали. Окоето е едно отъ най-мистичнитѣ езера. Когато го съзерцавашъ, като че ли се потолявашъ въ другъ единъ свѣтъ, който е тъй различенъ отъ свѣта, въ който живѣятъ хората съ своитѣ обикновени мисли, чувства, желания, стремежи, тревоги, безпокойствия и пр. И при това чувствуващъ, че този свѣтъ тукъ е сжщо така реаленъ, и даже нѣщо повече: той има много по-голъма реалностъ! Каква е тая реалностъ? Реалностъ, която гради и строи, която твори и крепи, която вдъхновява и утешава, реалностъ, която дава потикъ и свѣтлина, която съживява и събужда, която подхранва и възраства нѣщата! Тукъ като че ли долавяшъ мощната идея на тая реалностъ! Една свѣтла мисълъ като че ли достига тукъ до тебъ и ти разяснява отвѣтре сжщината на тая реалностъ. Ти чувствуващъ, че си вжтре въ нея и че тя те обгрѣща отъ всички страни. Когато съзерцавашъ „Окоето“, живо чувствуващъ, че има една областъ, дето Вѣчната хармония е ненарушима, и ти ясно схващашъ, че тая областъ е и вжтре въ тебъ. И единъ ясенъ гласъ вжтре ти казва: Всичко, което виждашъ около себе си, намѣри го вжтре въ глѣбинитѣ на своето естество! Намѣри вжтре въ своята природа „Окоето“ съ своитѣ сини води и съ всички околни върхове! Намѣри вжтре въ себе си „Мусала“ и „Сфинкса“ и всички тия езера. Икогато ги намѣришъ вжтре въ себе си, ще разберешъ смисъла имъ и вънъ отъ тебе. И наистина, всичко, което е около насъ, нѣма ли нѣщо съответно и вжтре въ насъ! Въ насъ сж планинскитѣ области и долинитѣ, яснитѣ небеса и облачното небе, пустинитѣ и оазиситѣ, цвѣттята, дърветата и изворитѣ. Всичко, което е вънъ, е сжщевременно и символъ за онова, което е вжтре.

Слънцето е вече доста силно. Тукъ на тая височина, отъ дето се виждатъ очѣртанията на „Пиринъ“, „Витоша“, „Белмекенъ“ и „Стара планина“, ние правимъ нашитѣ гимнастични упражнения.

Следъ това всички образуваме кръгъ около Учителя. Ето Словото на Учителя на Мусала:

„Любовъта създаде свѣта. Тя създаде цѣлата вселенна. Първиятъ потикъ на човѣка трѣбва да бжде да възприеме любовъта. Нѣкой ис а да пише. Нека свърши по любовъта, и тогазъ да пише. Вие трѣбва да се стремите да се освободите отъ ненужнитѣ работи и да виждате красивото, хубавото.

При любовъта всѣки ще бжде задоволенъ отъ това, отъ което има нужда. Цѣстието ти зависи отъ любовъта, която имашъ. Любовъта засѣга всички области на материалния и духовенъ животъ. Тогазъ ще имашъ всичко! Всички ония, които живѣятъ въ любовъта, сж божественото общество.

Само чрезъ закона на любовъта могатъ да се вършатъ нѣщата правилно. Всѣки потикъ да правимъ добро, всѣки потикъ за любовъта иде отъ Безграничния! Равенство има само въ любовъта. За да бждатъ хората равни, трѣбва да се обичатъ. Човѣкъ, който обича, не може да прави престѣпление.

Едничката реалностъ е любовъта. Нѣма реалностъ извънъ нея. Любовъта е здравословното състояние на душата! Тая любовъ,

отъ която ние се боимъ, има една неестествена примесь. Човѣкъ, който живѣе въ реалността, никога не отпада духомъ. Щомъ си духомъ съвършено отпадналъ, трѣбва да знаешъ, че си извънъ реалността.

Това, което дава възможность на човѣшката душа да се развива, да расте, то е божественото, то е любовта. Всички противоречия въ живота произтичатъ отъ безлюбието.

Като дойде любовта, ще ти израстнатъ крила! Като дойде любовта, болниятъ ще стане здравъ, мъртвиятъ ще стане. Всички страдате по единствената причина, че не употребявате закона на любовта. Единственото благо, което хората търсятъ, то е любовта!

Ние търсимъ любовта. Нѣма какво да я търсимъ. Ти живѣешъ вжтре въ нея. Ще отворишъ съзнанието си, за да влѣзе тя въ тебе. Човѣкъ трѣбва да обича, за да живѣе.

Тая любовъ иде сега на земята. Любовта е сила на Безграничния. Тя е силата на човѣшкото безсмъртие. Когато получите онова ново разбиране за Безграничния, този редъ ще се стопи. Тогазъ ще почувствуващъ, че всички хора сж близки за тебе.

Това е новото вѣрую, което ще обедини цѣлото човѣчество въ едно цѣло“.

* * *

Преди да се спуснешъ надолу, погледни още веднѣжъ „Окото“ Погледни отъ другата страна Маришкитѣ езера. Запечатай дълбоко въ душата си тия красиви образи. Съхрани ги вѣчно живи въ тебъ! И когато слѣзешъ въ долината и искашъ да влѣзешъ въ съзвучие съ Вѣчния езикъ на природата, спри се върху тѣхъ, и тогазъ веднага ще се свържешъ съ тия мѣста, тѣхнитѣ сили ще заработятъ въ тебъ и ти ще се преобразишъ. Запомни тия свѣтли образи. Запечатай въ себе си музиката, която долявашъ тукъ! И нека нейната мелодия да звучи постоянно въ душата ти, когато слѣзешъ въ низинитѣ! Тия образи вѣчно да работятъ въ тебъ и да те преобразяватъ. Отнеси тоя скъпъ даръ долу съ себе си!

Следъ малка почивка се спускаме отвждъ „Мусала“ къмъ „Олтара“ — дето сж дветѣ езера — изворитѣ на Марица.

Бавно се спускаме надолу. Долу минаваме рѣката и се приближаваме къмъ езерата. Около рѣката множество цвѣтя, между които особено изпѣхватъ красивитѣ морави звънчета. Колко нѣжно се люлѣятъ тѣ отъ най-малкия вѣтречъ, малко приведени, като че ли вслушани дълбоко въ музиката на водитѣ, които се спускатъ отъ тия свещени мѣста къмъ долините и бързатъ, за да занесатъ по-скоро радостъ на всички цвѣтя, треви и дървета, които срещатъ презъ времена дългия си път. И тая тѣхна музика съдържа всичко онова, което можешъ да чувствувашъ, когато носишъ радостъ на сщщества, които обичашъ.

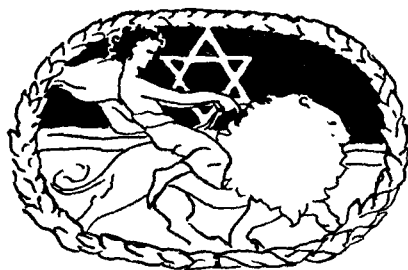
Установихме се при първото езеро. Ясно е, че се намираме при единъ отъ многото циркуси, останали отъ ледената епоха. Какви величествени стени заобикалятъ Маришкитѣ езера! Това не наподобява ли нѣкой храмъ, светилище? И не напраздно това мѣсто е наречено „Олтартъ“. Ето „Манчо“ съ своя остъръ върхъ, който съперничи съ Мусала. Тукъ тишината е пълна. Много рѣдко идатъ тукъ туристи, сжщо и овчари. Чуващъ само понѣкога гласа на нѣкоя отъ рѣдкитѣ птици,

населяващи тия мѣста. Около насъ низки клекове. Прекарваме нѣколко часа всрѣдъ тая стара величествена архитектура.

Поемаме Маришката долина, — истинска „Велика Рилска пустиня“ — „Царство на Безмълвието“,

На тръгване хвърлямъ още единъ погледъ върху всички тия мѣста, за да се свържа за винаги съ тѣхъ!

Всички вие тукъ: върхове, езера, рѣки, трѣви и цвѣтя, благодаримъ ви, че ни приютихте за кратко време въ красивитѣ си обиталища! Каква свещена връзка се образува между насъ и васъ! Вие ни въведохте за кратко време въ светостѣта на вашия животъ. Ние ще поискаме да внесемъ тая светостъ въ живота тамъ долу! До виждане!

Все повече взе да се вглъбявашъ ти въ словата на свещената книга и чувствуваше, какъ въ душата ти се разливаше чудна радостъ и дълбоко, неизпитвано задоволство. Все по-близо до себе си започна да чувствувашъ ти по мъдриятъ отъ мъдритѣ, виждаше, какъ той хвърляше свѣтлина върху стръмната и камениста пжтека на свещения идеалъ на душата ти и чуваше Неговитѣ ободрителни слсва. Както добриятъ градинарь, Той ти създаваше [необходимитѣ условия за възрастване на твоитѣ добродетели, поливаше ги съ животворна влага и ги сгрѣваше съ топлотата на своята велика любовъ. Както вещиятъ музикантъ умѣе да встѣпи тихичко, нѣжно и неусетно въ единството на оркестра, така и Той се приобщаваше къмъ твоя животъ, слизаше на твоето равнище и — безъ да нарушава твоето свещено право — свободата — ти показваше начинитѣ, по които ти можешъ да разработишъ и оползотворишъ вложенитѣ въ тебъ съкровища.

И малко по малко ти почувствува, че се връщашъ къмъ детството. Истинска радостъ заблика отъ дълбочинитѣ на твоята душа и вѣрата въ доброто, въ благото на утрешния день укрепна у тебъ. Граниитѣ на твоитѣ възможности се разшириха; откриха се нови хоризонти и животътъ стана смисленъ, интересенъ и приятенъ. И по-рано ти бѣше дете, но това детство ти го загуби. Тогава ти не знаеше, че си дете и проявяваше добродетелитѣ несъзнателно. Сега ти нѣма да загубишъ своето детство, защото го съзнавашъ; ти го изработи въ себе си съ трудъ и упорна борба, както скулптерътъ изработва своята статуя. Силитѣ които работятъ у тебе, сега ги виждашъ, направлявашъ ги разумно и целесъобразно и давашъ ходъ само на това, което съдействува за твоето повдигане и усъвършенствуване. Ти разбирашъ хората, съ които общувашъ, прониквашъ тѣхнитѣ мисли и чувства, но тѣ, въ своето високомѣрие, нито се и досещатъ, че ти знаешъ това. Радвашъ се, когато и другитѣ вървятъ по свещениягъ пжтъ на доброто, но когато те оставятъ — вървишъ самъ.

Великата майка Природа ти е майка сега. И по-рано ти имаше майка, но я загуби, а майката Природа е била съ тебъ преди ти да знаешъ това, тя е съ тебъ сега и ще бжде съ тебъ презъ вечерята. У нея ти намѣри това топло майчино чувство, което никжде между хората не можа да намѣришъ, и разбра, че твоята майка го бѣше взела отъ тамъ. Велика и необятна е майката Природа, следвай я, както детето следва своята майка. Вѣрвай въ нея, защото тя ще те изведе на спасителния брѣгъ и ти ще постигнешъ всичко онова, къмъ което твоята душа се е стремила отъ хиляди години.

Сърцето

Най-чуденъ даръ въздаденъ ми отъ Бога,
И скритъ дълбоко въ менъ, най-чуденъ, свѣтълъ даръ
Сърце, ти мое топло!
Измръзнала отъ студъ край тебе азъ се грѣя.
О, пламъкъ тихъ, о, кротка тиха жарь!

Когато въ скръбъ душата занемѣе,
И думитѣ катъ каменни тежатъ и падатъ непознати,
Тогазъ, сърце, отъ тебе се излѣе
Свещената ти дума, словото на Бога.
И какъ е леко вече, и думитѣ крилати.

Съкровищница, събрала въ вѣковетѣ
Кристалитѣ кждето е живота
Отливалъ въ чудни форми тайнитѣ завети
На Бога, о сърце. Съкровищница, въ чийто дълбини
Прониквамъ често азъ, когато обеднѣя.

О, изворъ чистъ, отъ твойтѣ свѣтли струи
Копнежа потъмнѣлъ излиза чистъ и бѣлъ.
Сърце, що любишъ и прощавашъ,
Ти, изворъ святъ на сълзи изобилни,
Ти, радость що ми давашъ.

Ти чуденъ цвѣтъ, що свивашъ листовцетѣ
И тѣй мълчишъ, доде въ потаенъ часъ
Разцѣфвашъ ти и лѣешъ ароматъ,
И хранишъ съ благодать и слънчеви нектаръ.
Сърце, отъ Бога си най-свѣтлия ми даръ.

О, инструментъ, чиито нежни струни
Докосвали сж прѣститѣ велики
На Майсторътъ великъ презъ вѣковетѣ.

Мелодия неземна е трептяла.
Сърце, и днесъ я пѣешъ ти.
Ти инструментъ отъ славния оркестъръ,
Кждето зазвучаватъ струнитѣ единно,
Въ мелодия единна и неземна.

Д. Антонова

Красотата на човѣшкото лице

Необятното небе, слънцето и безбройнитѣ
звезди, чуднитѣ планети съ таинственостъ
свѣтятъ
презъ израза на твоето лице.

Далечни планини съ бѣли върхове,
извори и сини езера,
трептятъ
съ могъщество и сила
презъ израза на твоето лице.

Обширнитѣ долини съ пѣстритѣ цвѣтя,
безбройнитѣ градини съ зрѣли плодове,
цѣфтятъ,
ухаятъ, хранятъ
презъ израза на твоето лице.

Багритѣ на слънчево утро,
звучитѣ и пѣснитѣ на славея,
чиститѣ води на извора планински,
милватъ и лѣкуватъ
презъ израза на твоето лице.

Въ лазурни колесници съ крила отъ
багри и лжчи, самитѣ ангели и Богъ
твори,
поглежда
презъ израза на твоето лице.

Ц. Г. Симеонова

Здраве, Сила и Животъ

Слънцето, значението на слънчевата енергия. Сега е пролѣтъ. Слънцето събужда всичко къмъ животъ и проява. Нѣма трѣва, нѣма животно, което да не почувствува силния потокъ отъ слънчева енергия, която приижда върху земята съ настѣпването на пролѣтъта. Само културниятъ човѣкъ дреме дълго въ своитѣ голѣми мравуняци, безъ да види слънце съ години неговото лице. И се чудимъ, че хората страдатъ, ставатъ хилави! Първиятъ повикъ къмъ здраве е: излѣзте на слънце! Първиятъ повикъ къмъ свѣтла мисль е: излѣзе на слънце! Първиятъ повикъ къмъ благородни чувства и воля, къмъ разположение на духа е Излѣзте на слънце!

Да говоримъ за значението на слънцето за здравето е излишно: Това всички хора днесъ знаятъ. Не знаятъ, обаче, какъ да го използватъ. Слънцето презъ разнитѣ часове на деня не е еднакво полезно. Следъ обѣдъ споредъ окултната наука, то не е полезно за човѣшкото здраве, тъй като въ цѣлата природа следъ 12 ч. по обѣдъ настѣпва единъ отливъ. Сутринъ въ природата има приливъ на слънчева енергия, на прана. И Учителътъ препорѣчва*), който иска да лекува нервната система и своето сърце — изобщо, душевното въ човѣка, да се излага на слънчевитѣ лъчи сутринъ рано до 8—9 часа. Който иска да лекува тѣлото си и физическото здраве — да се излага на слънце отъ 8 до 10—11 часа пр. об. Слънчеви бани могатъ да се правятъ всѣкога, но най-полезни сж месецитѣ Априлъ, Май и Юний за нервната система а Юлий, Августъ и Септемврий за физическитѣ болести.

Слънцето е възпѣвано отдавна: „Черна съмъ, но хубава...“, защото Слънцето ме е погледнало“, казва Соломонъ въ „Пѣсень на пѣснитѣ“. Слънцето е символъ на Справедливостъ, на Щедростъ, на равноправие, на всѣко добро. Физическото слънце ни напомня за слънцето на мисльта, за Слънцето на духа. Слънцето на духа това е Великиятъ Разумъ въ Природата, това е Богъ.

„Изложете всѣки день дланъта си петъ минути на слънце и вие ще научите много повече отъ хиляди философии“, казва на едно мѣсто Учителътъ.

Човѣкъ дири пѣтя на своето развитие и не може да го намѣри и се лута безполезно. „Посѣйте едно житно зърно и то ще ви покаже пѣтя нажде трѣбва да вървите“, казва Учителътъ.

— Къмъ Слънцето! Къмъ свѣтлината — ето пѣтътъ!

Може би не е далечъ времето, когато хората ще създадатъ единъ истински животворенъ култъ — той ще бжде питагорейскиятъ култъ къмъ Слънцето. Тогава и културата на човѣчеството ще бжде слънчева.

Значението на съня. Върху съня сж писани трактати и хората все не знаятъ какъ да спятъ. При това сънътъ е заедно съ храненето и работата едно отъ най-важитѣ нѣща въ живота. Простиятъ човѣкъ спи дълбоко и дълго, съвремениятъ културенъ човѣкъ спи неспокойно и недоволенъ сънъ. Тукъ нѣма да се спираме да описваме какви категории сънъ има дали сънътъ е пророчески и пр. Важното е, че

*) Вижъ книгата: „Въ Царството на Живата Природа“, която се доставя отъ редакцията.

днесъ безъ спане е невъзможно. И сънътъ трѣбва да бжде обновителенъ за тѣлото и за душата. За да се постигне това, човѣкъ трѣбва да съумѣе да се освобождава всѣка вечеръ преди да заспи отъ товара на деня, отъ всички грижи, отъ всички недоразумения и противоречия. Освободено съзнанието по този начинъ отъ всичко излишно и обременяващо, ние можемъ да бждемъ сигурни, че ще спимъ добре и ще се събудимъ на утрината напълно обновени и ободрени. Сънътъ е голѣмо изкуство. Ние трѣбва да приучимъ нашата мисль да бжде господарь надъ тѣлото. Тогава ние ще се освободимъ лесно отъ теготитѣ на деня преди да легнемъ да спимъ.

По сънътъ може да се види, казва Учителътъ, до кжде е стигналъ човѣкъ въ своето развитие. Ако човѣкъ въ своя сънь се върти въ цѣлитъ тоя свѣтъ на страсти, противоречия и борби на земята, той не е далечъ отъ единъ плоскъ животъ на обикновения човѣкъ. Ако той въ своя сънь живѣе въ сфери на хармонична мисль, на наука, на музика, изкуство и творчество, той е въ състояние вече да възприема много по-възвишена и по-дълбока мисль. Неговото съзнание е готово вече да схваща нѣща и внушения, които не сж „отъ мира сего“.

Този, който знае какъ да се храни и какъ да спи, той е на пжтъ да раззира какъ трѣбва да работи въ живота.

Работата, нейното значение. За съвременитѣ хора работата е бreme. Малцина сж онѣзи, които вършатъ нѣщата съ радостъ, преданостъ и разбиране. Докато човѣкъ стигне до състоянието да работи той минава презъ нѣколко други състояния. Човѣкъ първомъ се мжчи, после се труди, а следъ това работи. Така опредѣля Учителътъ този душевенъ процесъ. Днешнитѣ хора се намиратъ въ първитѣ две състояния — въ мжчението и труда. Ващото тѣ работятъ исклучително за материалното благоденствие. Когато човѣкъ почне да работи истински, той намира вече смисль въ живота. Работата повдига човѣка въ своята еволюция. Въ това отношение, за единъ който схваща така, той върши всичко съ радостъ. Наложилъ се отъ материалнитѣ условия нѣкой ученъ човѣкъ да работи тежка физическа работа, той гледа на нея съ радостъ. Въ дадения моментъ той използва душевнитѣ придобивки отъ тази работа. Затова Учителътъ казва, че за окултния ученикъ въ дадения моментъ, безразлично каква работа работи, той трѣбва да я върши съ любовъ.

Искашъ да имашъ резултати въ работата си, вложи любовъ въ нея, работи безъ да се тревожишъ кога ще се свърши. Любовта, съ която работимъ дадена работа ще подържа хармонията въ нашия духъ. И така ние ще излѣземъ отъ работата, която е бreme за тѣлото и ще влѣземъ въ онази работа, която е радостъ за духа. Ние ще бждемъ творци тогава въ всѣко и най-малко нѣщо въ живота. Ние ще творимъ блага, малки и голѣми, които ще бждатъ радостъ за всички.

Въ този смисль работата седи извънъ социалнитѣ условия. Любовта вложена въ работата създава истинскитѣ творци и разрѣшава много отъ социалнитѣ противоречия. Чрезъ нашата любовъ въ всѣкидневната си работа, чрезъ нашия безспиренъ стремежъ къмъ слънчеви условия въ живота, ние ще подържаме хармонията на своя духъ и ще разберемъ смисъла на работата, която е радостъ, магия и творчество

ВЕСТИ И КНИГОПИСЪ

Идеятъ на Всемирното братство въ чужбина. — Въ новото италианско списание „Oltre le Nubi“ („Отвъдъ облацитѣ“), издание на окултното издателство „Алфа“ въ Римъ, сж помѣстени следнитѣ думи за Учителя: „Учителътъ на Всемирното Братство въ София всѣкидневно учи своитѣ многобройни ученици съ разбрани думи, които убеждаватъ и носятъ мекота и топлота. Освенъ това той праща и послания до човѣчеството, като го освѣтлява съ своитѣ слова, проникнати отъ доброта и любовъ. Всички ония, които искатъ да влѣзатъ въ истинския духовенъ пътъ, трѣбва да познаватъ неговитѣ послания и лекции, които тъй топлятъ сърдцето!“

Излѣзе на италиански книгата „Il Mondo delle Grandi Anime“ (преводъ на книгата „Свѣтътъ на Великитѣ души“). Италианскиятъ преводъ е снабленъ въ началото съ опжтвания, какъ да се чете тая книга. Излѣзе на италиански и второ издание на „Високиятъ идеалъ“.

Тия дни излиза отъ печатъ въ руски преводъ „Новата Ева. Издигнете жената“, беседи отъ Учителя.

Ново духовно движение въ Европа и Америка. „Братството на новия животъ“. — Това братство, което има клонове въ Европа и Америка, има следната основна идеѣ: трѣбва да се издигнемъ до свѣрхличния животъ, защото това е тенденцията на развитието, това ще бжде главната характеристика на Новата култура, на новото съзнание, което се ражда въ днешната епоха. И само идеята за свѣрхличния животъ може да легне въ основата на една нова култура, която да донесе всеобщъ подемя и разцвѣтъ. Този е единичния начинъ, за отваряне на нови хоризонти, за надрастване и надмогване на днешнитѣ противоречия въ живота. Това общество има една дейна централа въ Парижъ, за Франция и за Европа. Получихме въ редакцията едно отъ основнитѣ съчинения на това общество: „La paix dans la tempête“ Миръ въ бурята. Отъ тая книга се вижда, че това общество при изграждането на своитѣ идеи взема за основа окултното знание. Въ тая книга се разглеждатъ нѣкои проблеми въ свѣтлината, която окултизмътъ хвърля върху историята на човѣчеството.

Тукъ ще изложимъ нѣкои основни мисли на тая книга, за да си състави читателътъ понятие за ръководнитѣ принципи на това общество:

Въ днешнитѣ бурни времена се приготвява мира за бждещата култура. Този миръ вече въ нѣкои хора почва постепенно да се реализира. Тѣлото на човѣка е само инструментъ. Вжтрешниятъ човѣкъ, вжтрешното съзнание трѣбва да владѣе, да ръководи тѣлото. Голѣма частъ отъ търсачитѣ на материално благоденствие мислятъ, че то е целъ

въ живота, когато то е само срѣдство, за човѣшкото развитие. Около насъ сж срѣдствата, но онзи който ги счита за целъ, прилича на нѣкой, който иска да мине презъ една рѣка, и вмѣсто да се качи на лодката, иска да носи лодката на гърба си. Еволюцията е постоянно творчество. Ние сме длѣжни да творимъ. Съ самата наша еволюция ние вземаме участие въ творчеството на природата. Страданията ни пречатъ да се кристализираме и да се вковемъ въ старитѣ форми, не ни оставятъ да живѣемъ въ тѣхъ. Тая е хубавата страна на страданията. Тѣ ни водятъ къмъ все нови и нови форми. Егоистътъ е човѣкъ, който се държи о старитѣ форми. И въхру него идатъ страданията, за да го извадятъ отъ това състояние. Ние трѣбва да обичаме и егоиста, понеже той е заблуденъ, вкованъ въ стари форми, отъ които само страданията могатъ да го освободятъ.

Човѣкъ трѣбва да действува въ съгласие съ общото благоденствие; да работи героически за тая целъ, сжщо както се е борилъ за своитѣ лични интереси.

Трѣбва да се стремимъ къмъ висши умствени и художествени идеали, за да можемъ да живѣемъ после въ тѣхъ и безъ физическото и астрално тѣло. Въ алтруизма е безсмъртието. Въ алтруизма, т. е. въ живота за Цѣлото, животътъ е вънъ отъ смъртта. Трѣбва да се надрастне личното съзнание и да се мине въ съзнанието на цѣлия космиченъ организъмъ. Алтруизмътъ, животътъ за другитѣ, трѣбва да бжде основно правило на нашия животъ.

Този, който познава законитѣ на мисълта, е господаръ на себе си и на условията, които го заобикалятъ.

Когато му трѣбва нѣщо, той съ вѣра и упование добива това, отъ което има нужда. Творческата мисль въ човѣка е една божествена функция. Ние можемъ да бждемъ едно съ Бога, съ Любовта! Тѣлото служи за действие, а не за удоволствие. Човѣкъ намира своето щастие въ реализирането на възвишени идеали, а не въ индивидуалното удоволствие. Личността трѣбва да се употребява като срѣдство за постигане на вътрешно щастие. А това вътрешно щастие е въ работата за Цѣлото, за висши идеали!

Появяването на това движение въ днешната епоха, както и на други подобни движения, сж единъ важенъ симптомъ за онзи процесъ, който става въ днешното съзнание и за близкитѣ перспективи въ живота на човѣчеството. Тѣ сж симптомъ, който показва, че се ражда нѣщо красиво и мощно въ човѣшкото съзнание, че едно ново Слово прозвучава отъ човѣшката душа — Слово, което има въ себе си силата да твори и гради новитѣ форми на живота.

Интересни симптоми въ съвременната биология — Видниятъ биологъ въ Ленинградъ Лазаревъ е държалъ напоследъкъ една интересна лекция, на която сж присѣствали учени отъ Русия и други държави. Той говорилъ за връзката между нервната система и дълговѣчността. Той казалъ между другото, че учениѣ биха могли да съдействуватъ за достигане на дълговѣчностъ, но затова тѣ трѣбва да повикатъ на помощъ и науката на индийскитѣ йоги, които знаятъ тайнитѣ на живота и на младостта. Ето защо, казва той, европейската наука не ще може да узнае тия работи, ако се държи самомнително и гордо

За насъ тия думи на видния биологъ сж важни като единъ сим-

птомъ, който показва тенденциитѣ, които се криятъ въ днешното съзнание и въ днешната наука.

Югославянска статия за богомилството. — Въ югославянското списание „Упознай себе“, излизащо въ Бѣлградъ, органъ на Антропософското общество въ Югославия, въ последната книжка (година V, книга 3, мартъ 1935), е помѣстена статия: „За богомилитѣ“, въ която се говорятъ ценни мисли за идеитѣ на богомилитѣ и се изтъква тѣхното мѣсто и значение въ културното развитие на човѣчеството.

Все повече си пробива пътъ истинската, върната преценка на богомилското движение, което тъй много допринесе за разпространение на новата мисль въ Европа. Тая истина си пробива пътъ не само въ българската научна литература, но и въ чуждестраната.

Тайнственитѣ лъчи около човѣшкото тѣло. — Хайлбронскиятъ физикъ д-ръ Паулъ Е. Доблеръ, въ последния брой на „Фортшриите деръ медицинъ“, твърди че му се е удало да фотографира тайнственитѣ лъчи, които изпуска тѣлото на човѣка, и по този начинъ да докаже тѣхното съществуване. Д-ръ Доблеръ добавя още, че въ свръзка съ тѣзи тайнствени лъчи трѣбва да се разрешатъ много важни проблеми, които сж, отъ голѣмо практично и медицинско значение. Фотографирането, обаче, на човѣшкитѣ лъчи не е лесна работа. За това нѣщо сж потребни специални уреди и опитностъ, защото човѣшкитѣ лъчи не действуватъ непосредствено на фотографическата плоча. Д-ръ Доблеръ си е послужилъ за тази цель съ една тънка алуминиева плочка, която поставялъ между човѣка и обектива. Алуминиумътъ е малко нѣщо радиоактивенъ, затова действува слабо на фотографическата плоча. Това естествено лъчеизпускане на алуминия значително се усилюва, ако се изложи известно време подъ влиянието на човѣшкото тѣло.

За да се докаже съществуването на човѣшкото лъчеизпускане достатъчно е, щото алуминиевиятъ листъ да се постави съвсемъ близо до ржката, напримѣръ, и да се остави предъ чувствителната фотографическа плоча въ тъмно помѣщение. Този листъ показва ясни отпечатъци. По този начинъ се доказва, макаръ и косвено, човѣшкото лъчеизпускане.

Д-ръ Доблеръ е забележилъ, че най-много лъчеизпускатъ прѣститѣ и очитѣ на човѣшкото тѣло. Това е потвърждаване отъ науката на толкова много познатото лѣкуване съ помощта на „магнетизма“ и „чудотворната“ ржка.

Въ същото време оживява наново теорията, че око̀то на човѣка, при хипнотизиране, изпуща нѣкакви тайнствени и магнетични лъчи. При нѣкои люде дѣсната ржка изпуща повече и по-силни лъчи. Това сж онѣзи, които, съ пржката въ ржка, сж въ състояние да откриятъ вода и руда на голѣми дълбочини. Тѣзи, на които лъчеизпуска само лѣвата ржка, нѣматъ тази способностъ. А при онѣзи люде, на които тѣлото въобще не лъчеизпуска, доказано е, че кръвьта имъ има боленъ съставъ. Въ връзка съ това трѣбва да се каже, че тѣлото на болнитѣ отъ ракъ не лъчеизпуска. Д-ръ Доблеръ е дошълъ до още единъ интересенъ резултатъ: човѣшкитѣ лъчи достигатъ на дължина до 40 метра. Дължината на тѣхната вълна, споредъ д-ръ Доблеръ, е отъ 0.3—10 милиметра, така че тѣ могатъ да се сравнятъ съ ултра-червенитѣ и най-къситѣ вълни.

Предаване на мислитъ отъ разстояние. — Професорътъ отъ Харвардския университетъ Джозефъ Райнъ, следъ четиригодишни неуморни опити, днесъ се обявява като единъ решителенъ привърженикъ на възможността да се предаватъ мислитъ отъ разстояние. Той направилъ повече отъ сто хиляди опити. На негово разположение билъ цѣлъ щатъ отъ млади учени на Харвардския университетъ и му съдействувалъ известния американски професоръ по психология, Вилиамъ Макъ Дугалъ.

Първитъ опити на Райнъ били направени съ студентитъ, които разбрали и познали неговитъ мисли. Той успѣлъ да си избере една група отъ тридесетъ млади люде, които се отличавали съ една особена телепатическа възприемчивостъ.

Следъ това, съ тази отбрана група се почнали систематически опити, сложността на които се увеличавала постепенно съ течение на времето. Отъ отгадаването на проститъ мисли, групата преминала къмъ разрешаването на разни математически задачи, зададени отъ Райнъ, но скрити отъ студентитъ.

Къмъ първия периодъ отъ опититъ се отнасятъ тѣзи, които били направени съ една особена купчина карти: Райнъ приготвилъ една купчина отъ 25 карти, на серии отъ различни фигури. Като взималъ една отъ картитъ, Райнъ предлагалъ на студента, който седѣлъ въ съседната стая, да нарисува на една книга фигурата на тази карта. Когато студентитъ започнали да разрешаватъ този опитъ, тогава професорътъ пристѣпилъ къмъ следната серия. Той размѣсвалъ картитъ и ги разтурялъ по масата съ фигуритъ надолу. Студентътъ, задъ вратата, е трѣбвало да разкаже въ каквъ видъ лежатъ всичкитъ карти на масата и всичкитъ тридесетъ души, за едно кжсо време, започнали безпогрѣшно да назоваватъ реда на всичкитъ 25 карти.

Следъ това тѣзи опити сж били повторени съ студентитъ, които вече не се намирали въ съседнитъ стаи, а въ други кжщи, презъ нѣколко квартала. Опититъ сж били правени винаги въ присѣдствието на контрольори, така че и дума не може да става за нѣкакви трюкове.

Следъ това, така сжщо на разстояние е започнало четенето на мислитъ и достигнало до тамъ, че поети, поканени отъ професоръ Райнъ въ неговата лаборатория, писали стихове, а студентитъ му, въ това сжщото време, по телефона отъ другата частъ на града, ги прочитали гласно на професора.

Правото на животнитъ отъ Леонардъ Нелсонъ. Превелъ Д-ръ Ц. Торбовъ. Трѣбва човѣкъ да прочете тази книжка за да разбере колко е трудно да се обоснове, по чисто интелектуаленъ пжтъ, единъ абсолютенъ моралъ, едно всеобщо право, които важатъ еднакво за всички живи сжщества. Защото човѣшкиятъ интелектъ лесно може да изкове какви ли не доводи, за да оправдае човѣшкия произволъ и жестокостъ, които изпъкватъ най-ярко въ начина, по който хората се отнасятъ къмъ животнитъ. Декартъ нѣкога лесно се отърва отъ дълга да третира отъ етично гледище животнитъ, като ги обяви чисто и просто за бездушни автомати.

А повечето други моралисти привеждатъ какви ли не аргументи, за да оправдаятъ нашето аморално отнасяне къмъ животнитъ. И тъкмо тукъ е заслугата на Нелсона — съ безпощадна откровеностъ и

съкрушителна аргументация той оборва всичките тия доводи, които — както той се изразява — сж „отъ такова съмнително естество и така софистични, че човѣкъ се чуди, какъ сж могли да бждатъ приведени отъ люде, които претендиратъ да сж хора на науката“. Така Нелсонъ спомага да се освободи онова вродено у всѣки човѣкъ чувство на симпатия къмъ всѣко живо същество, оня вроденъ усѣтъ къмъ истината, потиснати отъ единъ тираниченъ интелектъ, за да заговорятъ тѣ ясно и откровено, както сж заговорили презъ устата на единъ Акселъ Мунте: „Ще дойде време, когато хората ще разбератъ, че свѣтътъ на животнитѣ е билъ поставенъ отъ Създателя подъ наше покровителство, а не на наше разположение: че животнитѣ иматъ сжщо толкова право да живѣятъ, колкото и ние“ (Изъ хубавата му книга: „Санъ Микеле“).

Естеството на човѣка и Осъзнаването на човѣка — отъ Сл. П. Камбуровъ, № 3 и 4 отъ В. Психична библиотека. Печ. „Свѣтлина“, Нова-Загора. Това сж два реферата, които иматъ една и сжща целъ — да покажатъ какъ става у човѣка процеса на Осъзнаване и опознаване на външния, материаленъ свѣтъ — единъ отъ най-труднитѣ въпроси, на който се натъква психологията и по-специално теорията на познанието. Авторътъ ясно показва, че този въпросъ може да се разреши, само като се привлѣкатъ познанието на окултната наука върху сложно устроеното естество на човѣка, който включва, освенъ видимитѣ елементи, и една невидима за обикновеното око, духовна сжщина.

Сказания на нашия вѣкъ отъ Дѣдо Благо. — Въ гѣзи „сказания“, на Дѣдо Благо, излѣти въ римовани тристишия, има нѣщо отъ кондензирания житейски опитъ на народнитѣ пословици. Отъ кошера на живота, той е извадилъ тежка пита медъ, разчупва я, и тукъ ни дава и своитѣ гатанки за малки и голѣми, своитѣ басни и приказки, защото има душа на народенъ пѣвецъ и не му е подаденъ да ги прекарва презъ центрофугата на художническо пресъздаване — и така, негли, е по-добре.

Поканвамъ всички да си вкусятъ отъ този натураленъ медъ на Дѣдо Благо, и увѣренъ съмъ, ще имъ стане благо.

Религия, християнство, творчески духовенъ животъ и Еволюция на човѣшката душа отъ зболѣкаръ М. Стоицевъ — Пловдивъ 1935 г. Това сж три сказки държани въ Пловдивъ презъ есента 1933 год. Отъ цѣлата книжка лжха единъ духъ на искреностъ. За автора ѝ, това което говори е пълно убеждение и животъ. Християнството безъ животъ, престава да бжде християнство. Тогава животътъ е творчески, човѣкъ расте, подпомага развитието на другитѣ. И въ вѣчността на живота ние виждаме вгнѣздена еволюцията на човѣшката душа, която лжкатуши между страдания и радости, между карма и ди-харма, между смъртъ и прераждане, за да прояви въ пълната своята Божествена сжщностъ. Пропита съ искреностъ, тази малка книжка е ценна за мнозина.

Философскитѣ принципи на природата отъ Милко Христовъ 1935 г. Въ този малък и първи опитъ, младиятъ писателъ М. Христовъ се стреми да обясни нѣкои основни принципи въ природата. Така той стига до спиритуалистичното. На този младъ човѣкъ не липсва мисълъ. Необходимо е още по-голѣмо углѣбление. Ние му пожелаваме добра работа въ полето на перото.

Le Maître parle

LA LUMIÈRE

La Lumière — c'est l'acte créateur de l'auguste nature. Elle établit des limites entre l'être et le non-être, entre le temporaire et l'éternel, entre le réel et le transitoire.

La Lumière — c'est le premier acte du réveil dans la nature vivante. Et par „réveil“ nous entendons : le passage de l'état illimité de la nature à l'état limité, de la supraconscience à la subconscience.

Si vous vous adressez aux physiciens contemporains pour connaître leur opinion sur la lumière, ils vous la détermineront comme une série de vibrations dans lesquelles entrent sept couleurs — du rouge au violet. Ce sont les limites, inférieure et supérieure, entre lesquelles la lumière se manifeste dans le monde physique. Ou plus exactement dit — ce sont les limites dans lesquelles les hommes perçoivent la lumière.

Mais pourrait-on dire que la lumière par elle-même ne consiste qu'en vibrations ? Il est vrai que les vibrations entrent comme élément dans la manifestation de la lumière, mais elles ne sont pas la lumière elle-même.

La question de la lumière est une thèse pour des hommes supérieurement instruits, qui sont tout autrement constitués que les gens d'à présent. Et il se passera bien du temps encore jusqu'à ce que les corps des gens d'aujourd'hui arrivent à un développement qui leur permettra de percevoir les phénomènes vivants de la nature dans leur vrai jour.

Et si vous interrogez ces êtres si avancés sur l'origine de la lumière, que tout homme d'intelligence moyenne perçoit, il vous diront que d'autres vibrations lumineuses viennent de l'espace cosmique vers la terre et qu'en se rapprochant de celle-ci, elles se transforment de telle sorte qu'il en résulte la lumière ordinaire. Mais au delà de cette lumière ordinaire, qui n'est qu'un reflet, il y a d'autres énergies d'un ordre plus élevé, et au delà de ces dernières se trouve quelque chose de grandement raisonnable.

Pour ceux qui voient, tout est lumière dans la Nature vivante. Tout, sur la terre, les minéraux, les plantes, les animaux, toutes les formes humaines ne sont rien d'autre que de la lumière transformée en ses manifestations variant à l'infini.

Pour ceux qui voient, la lumière n'est pas privée de vie, elle ne consiste pas seulement en vibrations, comme on l'affirme aujourd'hui.

La lumière provient de la Vie.

La vie naît dès que l'Amour se manifeste. Et dès que la vie paraît, la lumière paraît également.

Rappelez-vous donc ceci : C'est le suprême principe de la vie qui a produit la lumière. Et la lumière par elle-même a produit toutes les formes vivantes qui se succèdent sans fin dans la Nature. C'est l'agent le plus puissant dans son oeuvre créatrice.

Et voilà pourquoi il est dit : Dieu est lumière. Dieu par lui-même n'est pas la lumière ; mais il produit la lumière et se manifeste dans la lumière. Son Esprit donne la pleine lumière.

L'âme conçoit Dieu comme l'incommensurable lumière sans ombre. Elle conçoit Son Unité dans la lumière manifestée.

Mais cette lumière diffère d'après le degré où elle se manifeste : Aussi la lumière que nous avons dans le monde physique se distingue-t-elle de la lumière qui agit dans le monde spirituel ainsi que de celle qui fonctionne dans le monde divin.

Pour que l'homme puisse recevoir et comprendre la lumière spirituelle, il faut qu'il ait la vie spirituelle.

Alors un monde auguste, un monde où règne la lumière lui est révélé. Cette lumière est vivante et pleine de raison ; et tous les grands mystiques qui possèdent cette clarté intérieure, le voient, ce monde illimité ; ils le voient vibrant dans les couleurs les plus belles, les plus douces, les plus tendres, et leur âme s'en emplit comme de forces vivantes.

Et voilà pourquoi cette lumière est infiniment plus réelle que notre monde pour tous ceux qui voient. La lumière perçue par les gens ordinaires n'est qu'un reflet de cette clarté.

Et en vérité, la lumière vivante est ce suprême agent naturel qui crée les formes de la pensée humaine, les formes des désirs et des sentiments humains. Elle est l'enveloppe de l'esprit humain. Sans elle, il n'est possible à personne de penser et de sentir. C'est la lumière qui éclaircit les choses. C'est elle qui pousse l'intellect à penser, à raisonner logiquement. C'est elle que l'intuition conçoit de façon immédiate.

C'est pourquoi aucune activité intellectuelle ne peut se manifester, aucune manifestation organique ne peut avoir lieu sans la présence de la lumière.

Aussi le degré de développement de tous les êtres dépend-il de la qualité et de la quantité de lumière qu'ils possèdent.

Cette mesure s'applique aussi à l'homme. Un homme diffère de l'autre par le degré de sa lumière. On peut juger du caractère d'un homme, de son intelligence, de son élévation spirituelle par la qualité et la quantité de lumière qu'il reçoit et qu'il émet.

Et ainsi, on reconnaît un homme à la lumière de sa vie.

Lorsqu'un homme entre dans le monde de la raison, c'est sa lumière qui dit d'où il vient et quelle vie il mène.

Et si cet homme a rempli la volonté de Dieu, à son entrée dans le monde spirituel, il se sentira envahi d'une telle lumière, d'une telle joie, d'une telle félicité qu'il croira posséder le monde entier. Et quel que soit l'endroit où se porte son regard, il ne verra partout que lumière, qu'une immensité de lumière — aucun autre objet. Dans cette lumière ininterrompue, il n'y a aucune sorte d'ombre. Ce n'est qu'un éclat incessant et sans bornes.

Les manifestations d'une vie raisonnable se distinguent toujours par l'apparition de la lumière. Et nous déterminons le degré de l'intelligence par le degré de la lumière. Plus la lumière qui provient d'un être raisonnable est éclatante et intense, plus elle est douce et tendre, plus elle éclaire puissamment la vie en lui donant du sens, d'autant plus haute est l'intelligence à laquelle elle appartient.

De ce point de vue, la lumière qui existe dans l'espace nous

montre qu'une haute raison existe aussi dans la nature.

Tous les corps lumineux que nous voyons dans l'espace sont des êtres vivants, intelligents qui envoient leur lumière.

La lumière du soleil est également le résultat d'un grand nombre d'êtres de haute raison qui envoient leur pensée sous forme de lumière.

Et l'homme aussi est lumière par lui-même. Tous les hommes bons sont brillants, et les gens mauvais, qui ont perdu le sens de la vie, sont tous sombres. Il n'y a autour d'eux qu'une lumière clignotante.

Tous les êtres bons ont des „étoiles“. Et ce n'est pas seulement une manière de parler, c'est une réalité. Toute la vie actuelle de l'homme dépend de son étoile; toutes ses existences passées et futures dépendaient et dépendront de la lumière de son „étoile“. Cette étoile est le trésor de sa vie. Cette étoile est le sens de sa vie.

Quand le Christ vint sur la terre, cette étoile y vint avec lui. Mais elle ne fut aperçue que par les trois sages de l'Orient. Quand le Christ viendra de nouveau sur la terre, son étoile sera dix fois plus éclatante qu'il y a 2000 ans. Mais elle ne sera visible que pour ceux qui sont prêts à recevoir la lumière divine.

Parce que le Christ viendra comme une lumière intérieure dans les esprits et les coeurs des hommes. Cette lumière attirera les hommes l'un vers l'autre et les unira intérieurement.

Ces hommes seront des hommes de la lumière, des hommes à „étoiles“.

De tels hommes à „étoiles“ étaient autrefois les apôtres. Lorsque le Christ ressuscita, beaucoup „d'étoiles“ parurent. Ce sont ces „langues de feu“ dont on parle d'une manière très voilée dans l'évangile. Ces étoiles émettaient tant de lumière qu'il en résulta une union entre les mondes visible et invisible, entre les apôtres et les êtres lumineux de haute raison — les habitants du „ciel“.

Et en vérité, lorsque cette lumière s'est emparée d'une âme, elle n'hésite plus, elle ne doute plus. C'est un des plus sublimes moments qu'un homme puisse vivre. Un sentiment d'une douceur infinie, d'une grande noblesse naît alors en lui et continue à briller d'un calme et incessant éclat. Ce sentiment est doux et délicat, mais aussi très intense; il est d'une telle puissance, d'une telle force intérieure que l'homme en devient invincible.

Et ainsi, si tu veux comprendre la lumière, marche par où marche la lumière. La lumière n'entre-t-elle que dans les palais des rois? Elle entre dans des endroits propres et malpropres. Les mains de la lumière vivante sont souillées. Mais si la lumière qui se trouve si haut descend et se salit les mains aux péchés des humains, combien plus les hommes de la terre sont-ils tenus d'agir de même.

La lumière ne s'arrête devant rien — elle pénètre dans les lieux les plus secrets pour le éclairer et les vivifier.

Et c'est là la sublime humilité. C'est de la lumière que vous devez apprendre à être humbles.

Si tu n'as pas l'humilité de la lumière, tu n'arriveras à rien.

Sois comme la lumière. La lumière va partout; elle passe partout,

mais elle ne reste nulle part. La lumière ne laisse absolument rien d'elle-même là où elle est entrée. Mais elle ne cesse de parcourir le monde.

Qu'il est sublime le cœur de la lumière!

Suis le chemin de la lumière. Et le chemin de la lumière est un chemin où il n'y a absolument pas de poussière.

Et n'oublie pas ceci: Si ton étoile est toujours au levant dans le sentier où tu t'es engagé, c'est que tu es dans le sentier de la lumière.

Si ton étoile est toujours au couchant dans le sentier où tu t'es engagé, c'est que tu es dans le sentier des ténèbres.

Quand la vie n'a plus de sens pour toi, cherche ce qui brille. Et ce qui brille éternellement, sans jamais s'éteindre, c'est la Sagesse.

Attache-toi à ce qui brille — la Sagesse. Elle te donnera le savoir. Le savoir te couvrira du plus beau des vêtements — la lumière. Parce que la lumière est la robe du savoir.

Veux-tu être insaisissable, sois comme la lumière. La lumière est insaisissable.

Veux-tu être fort, pense à la lumière. La lumière est forte et vivante. Aime la lumière et sois libre.

mais elle ne reste nulle part. La lumière ne laisse absolument rien d'elle-même là où elle est entrée. Mais elle ne cesse de parcourir le monde.

Qu'il est sublime le coeur de la lumière!

Suis le chemin de la lumière. Et le chemin de la lumière est un chemin où il n'y a absolument pas de poussière.

Et n'oublie pas ceci: Si ton étoile est toujours au levant dans le sentier où tu t'es engagé, c'est que tu es dans le sentier de la lumière.

Si ton étoile est toujours au couchant dans le sentier où tu t'es engagé, c'est que tu es dans le sentier des ténèbres.

Quand la vie n'a plus de sens pour toi, cherche ce qui brille. Et ce qui brille éternellement, sans jamais s'éteindre, c'est la Sagesse.

Attache-toi à ce qui brille — la Sagesse. Elle te donnera le savoir. Le savoir te couvrira du plus beau des vêtements — la lumière. Parce que la lumière est la robe du savoir.

Veux-tu être insaisissable, sois comme la lumière. La lumière est insaisissable.

Veux-tu être fort, pense à la lumière. La lumière est forte et vivante.

Aime la lumière et sois libre.

Редакцията на сп. „Житно Зърно“, както съ-
общи вече, презъ тази година ще даде като премия
практически полезната на читателитѣ книга на

А. Осборнъ Йивсъ

ЛѢКУВАНЕ ЧРЕЗЪ ЦВѢТНИТѢ ЛЖЧИ

— Х Р О М О Т Е Р А П И Я —

Изложението е общедостъпно.

Хромотерапията е една окултна наука, върху коя-
то на български нѣма нищо печатано. Тя е една отъ
ония пжтеки, посредствомъ които животътъ на човѣ-
ка може да стане слънчевъ, пълненъ съ здраве, ра-
достъ и смисълъ.

За получаването на премията, трѣбва всички або-
нати да внесатъ **НЕМЕДЛЕННО** своя абонаментъ отъ
80 лв. за IX год. на списанието.

Продължава подписната за ДЕВЕТАТА ГОДИШНИНА

на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“

Редакцията съобщава на своите читатели, че ХРОМОТЕРАПИЯТА на Йивсъ, предвидена за премия на списанието през тази година, ще бъде разпратена заедно с кн. 6 за м. юний — преди лятната ваканция. Затова всеки абонатът трябва да внесе ВЕДНАГА абонамента си.

Абонаментът остава и през тази IX година пакъ минималния за списания отъ този родъ — 80 лв.

Презъ последните нѣколко години списанието подобри извънредно много качеството на помѣстванія материалъ. За тая цель бѣха отворени редица нови отдѣли. Презъ текущата IX-та годишнина сж внесени редица още подобрения.

Списанието „Житно Зърно“ и презъ тази годишнина ще остане вѣрно на своите цели — да хвърля духовна свѣтлина по всички въпроси на живота, за да могатъ хората да се възпитатъ и подготвятъ за единъ по-възвишенъ животъ на земята.

ЕДНА НОВА ДУХОВНА КУЛТУРА само е въ състояние да пре-сѣе и обнови всѣки народъ и цѣлото човѣчество.

Ние вѣрваме, че и за напредъ „Житно Зърно“ ще бъде прието така радушно, както до сега. Вѣрваме, че всички абонати ще направятъ много повече за разпространението му.